

บทที่ 10

ฟิลิปปี 2

พระนามที่อยู่เหนือทุกนาม

พระคัมภีร์ตอนหลัก ๆ สองตอนในพระคัมภีร์ใหม่ ที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพใช้เป็นข้อ กำหนดว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้น นักวิชาการทั้งหลายยอมรับว่าพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้เป็นบทกวี หรือเพลงสรรเสริญ คนส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยจะคุ้นเคยกับบทกวีกัน จึงยังไม่ต้องพูดถึงบทกวีที่เป็นลักษณะ ของพระคัมภีร์และฝ่ายวิญญาน ความไม่คุ้นเคยนี้จึงทำให้บรรดาผู้เชื่อใน ตรีเอกานุภาพมีโอกาส ตีความคำและสำนวนที่เป็นบทกวีในแบบที่เหมาะสมกับหลักคำสอนของพวกเขา

นอกเหนือจากคำขึ้นต้นของยอห์นแล้ว (ยอห์น 1:1-18) พระคัมภีร์อีกตอนที่เป็นบทกวีที่บรรดาผู้เชื่อ ในตรีเอกานุภาพใช้ก็คือฟิลิปปี 2:5-11 โดยเฉพาะข้อ 6 ซึ่งกล่าวว่าพระเยซู “อยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า” (หรือที่แปลกันว่า “อยู่ในสภาพของพระเจ้า”)¹

⁵พวกท่านจงมีจิตใจเช่นนี้ เหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ ⁶ผู้ที่แม้จะทรงอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า² แต่ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า ⁷แต่กลับทรงทำให้พระองค์เองหมดความสำคัญ โดยอยู่ใน รูปลักษณะของคนรับใช้ โดยถือกำเนิดเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย ⁸และในรูปลักษณะมนุษย์นั้น พระองค์ทรง ถ่อมพระองค์ลง โดยการยอมเชื่อฟังจนถึงความตาย แม้กระทั่งความตายบนกางเขน ⁹ดังนั้น พระเจ้าจึงทรง ยกพระองค์ขึ้นสูง และประทานพระนามที่อยู่เหนือทุกนามแก่พระองค์ ¹⁰เพื่อว่าโดยพระนามของพระเยซู ทุก เขาในสวรรค์ บนพื้นโลกและใต้พื้นโลก จะคุกลงกราบ ¹¹และ ทุกสิ่งจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็น องค์ผู้เป็นเจ้า เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา (ฟิลิปปี 2:5-11, ฉบับ ESV)

มีความเห็นพ้องกันทั่วไปว่า ฟิลิปปี 2:6-11 เป็นเพลงสรรเสริญหรือส่วนหนึ่งของเพลงสรรเสริญที่ เขียนขึ้นเป็นภาษากรีกและใช้ในคริสตจักรยุคแรก ๆ พระคัมภีร์ฉบับนิวเยรูซาเล็ม³กล่าวในหมายเหตุว่าพระ คัมภีร์ตอนนี้ “อาจเป็นเพลงสรรเสริญของคริสเตียนยุคแรก ๆ ที่เปาโลอ้างอิง” พระคัมภีร์หลายฉบับที่มี คอลัมน์เดียวจะจัดเรียงให้ข้อในตอนนี้อยู่ในรูปของโคลงกวี ลักษณะที่เป็นเพลงสรรเสริญนี้ถูกตั้งข้อสังเกต

¹ “was in the form of God”, ฉบับไทยคิงเจมส์แปลว่า “อยู่ในสภาพพระเจ้า”, ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “ทรงสภาพเป็นพระเจ้า”, และฉบับบอมบอรรถร่วมสมัยแปลว่า “ผู้ทรงสภาพพระเจ้า” (หรือ “เป็นเหมือนพระเจ้า”) ผู้แปล

² หรือ “อยู่ในรูปที่ให้เห็นพระเจ้า” (“was in the form of God”) ภาษากรีกของคำว่า μορφή (form, external appearance) แปลได้อีก ว่า “รูปลักษณะ รูปโฉม การปรากฏให้เห็นภายนอก ลักษณะภายนอก มองเห็น รูปพิมพ์” (ผู้แปล)

³ New Jerusalem Bible

โดยนักวิชาการหลายคน เช่น ผู้มีส่วนลึบคนที่ให้ข้อคิดเห็นในหนังสือชื่อ *จุดเริ่มต้นของคริสต์ศาสตร์: ข้อเขียนเกี่ยวกับฟิลิปปีบทที่ 2*⁴ อันที่จริง ฟิลิปปี 2:6-11 มักถูกเรียกว่า “คาร์เมน คริสต์” (คำละติน, “เพลงสรรเสริญพระคริสต์”)⁵

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยึดอยู่กับคำกล่าวที่เป็นโคลงกวีว่า “ในรูปลักษณะของพระเจ้า” มาเป็นหลักฐานว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แม้ว่าพจนานุกรมคำศัพท์กรีก-อังกฤษทุกฉบับจะบอกเราว่า คำกรีกของ “รูปลักษณะ (form)” นั้นเกี่ยวข้องกับรูปพรรณสัณฐานภายนอก แต่พระเจ้าไม่มี “รูปลักษณะ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:15) เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24) ดังนั้น เปาโลจึงกำลังใช้คำ “รูปลักษณะ” ไม่ตรงตามคำแต่เป็นคำอุปมาอุปมัย ต่อมาเราจะเห็นว่าคำว่า “รูปลักษณะ” ในเพลงสรรเสริญนี้เป็นคำพ้องความหมายของ “รูปเหมือน” (image) เพราะพระเยซูทรงเป็น “รูปเหมือนของพระเจ้า”⁶ (2 โครินธ์ 4:4; โครินธ์ 1:15)

เปาโลกำลังอธิบายการที่พระเยซูทรงมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ

เมื่อผมไตร่ตรองถึงช่วงเวลาครึ่งศตวรรษที่ยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ และการอุทิศตัวอย่างร้อนรนให้กับพระคริสต์นั้น ตอนนี้ผมตระหนักชัดขึ้นเรื่อยๆ ว่าพระคริสต์ที่ผมอุทิศตัวให้ นั้นผมไม่เคยเห็นจริงๆ ทรงเป็นมนุษย์ ในความเป็นจริงแล้ว ผมเห็นว่าพระองค์เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ผู้เป็นพระองค์ที่สองของพระเจ้าตรีเอกภาพ ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระเจ้าพระบุตรที่ดำรงอยู่ก่อนนั้นได้รับธรรมชาติของมนุษย์ทางการจุติลงมาเกิดและมีร่างกายมนุษย์ แต่สำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว ไม่เคยสงสัยเลยว่าบุคคลที่แท้จริงที่อยู่ในร่างกายมนุษย์ของพระเยซูก็คือพระเจ้าผู้เป็น “พระเจ้าพระบุตร” การพยายามที่จะมองพระเยซูว่าทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ ก็เหมือนการพยายามมองเห็นภาพที่ซ้อนกัน ดังนั้นเราจึงแก้ปัญหาด้วยการคิดในลำดับแรกว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า และลำดับรองลงมาว่าเป็นมนุษย์

ถึงแม้ว่าเราจะเชื่อมั่นและยึดมั่นในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เราก็ยังรู้สึกว่าเป็นจะต้องพิสูจน์จากพระคัมภีร์ให้ได้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่สุดท้าย เราก็ไม่เคยสรุปได้อย่างแน่นอนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เราจึงกลับมาที่พระคัมภีร์สองสามข้อเดิมอยู่ตลอด เช่น ยอห์นบทที่ 1 และฟิลิปปีบทที่ 2 เพื่อจะ “พิสูจน์” ว่าพระเยซูคือพระเจ้า ปัญหานี้ดูเหมือนจะสรุปไม่ได้ ดังนั้นจึงมีหนังสือและบทความต่างๆ เขียนเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนเดียวกันนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา แต่กระนั้นก็ไม่มีความจำเป็นหรือความพยายามคล้าย ๆ กันนี้จะพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระยาห์เวห์ นั่นก็คือ พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ผมคิดขึ้นได้ว่า ข้อเหล่านี้ที่เราพยายามนำมาใช้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู แท้ที่จริงแล้วกลับพิสูจน์ให้เห็นสิ่งที่ต่างออกไป นั่นคือ พระเยซูทรงกลายเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว และเนื่องจากการบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบอย่างงดงามนี้ พระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูง เมื่อได้

⁴ *Where Christology Began: Essays on Philippians 2*

⁵ “Carmen Christi” (Latin, “Christ Hymn”)

⁶ หรือ “รูปจำลอง” หรือพระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับต่างๆ แปลว่า “พระฉาย” หรือ “พระฉายา” ของพระเจ้า (ผู้แปล)

อ่านฟิลิปปี 2:6-11 ใหม่จากมุมมองนี้ ความเข้าใจความจริงแบบใหม่จึงเริ่มปรากฏขึ้น ซึ่งให้ความกระจ่างกับสิ่งที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทำให้คลุมเครือ ปิดบังไว้ และเปี่ยมเบนไปในตลอดหลายปีที่ผ่านมา

นี่คือบทสรุปของการที่พระเยซูทรงกลายเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ดังที่เห็นในฟิลิปปี 2:6-11

1. พระเยซูก็เหมือนกับอาดัม ที่อยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า (รูปเหมือนของพระเจ้า, เหมือนอย่างพระเจ้า)
2. พระเยซูไม่เหมือนกับอาดัม ที่ไม่ได้ทรงพยายามจะยึดฉวยความเท่าเทียมกันกับพระเจ้าด้วยการฝืน (นั่นก็คือ โดยไม่เชื่อฟัง ซึ่งเป็นการกระทำที่กบฏ)
3. พระเยซูทรงถ่อมพระองค์ ทรงอ้าแขนรับความเป็นมนุษย์ของพระองค์แทนที่จะแสวงหาพระเกียรติของพระเจ้า
4. พระเยซูทรงแสวงหาการเป็นทาสรับใช้ มากกว่าที่จะเป็นผู้มีอำนาจเหนือหมู่เพื่อนมนุษย์ ของพระองค์
5. พระเยซูทรงตั้งพระทัยที่จะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าในชีวิตทุกด้านของพระองค์
6. พระเยซูทรงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย
7. ...แม้แต่ความตายที่น่าอัปยศที่สุด ซึ่งก็คือความตายบนไม้กางเขน

ถ้าใครสามารถดำเนินตามวิถีชีวิตนี้ได้โดยไม่ทำบาปสักอย่าง (“ปราศจากบาป” ฮีบรู 4:15) เริ่มจากอายุที่รู้จักผิดชอบชั่วดี (ซึ่งชาวยิวกำหนดไว้ที่ 13 ปีกับหนึ่งวัน) โดยได้รับกำลังจากการสถิตของพระยาห์เวห์ตลอดเวลา ในทางทฤษฎีแล้ว บุคคลเช่นนั้นก็สามารถบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบได้ แต่ใครก็ตามที่เคยพยายามดำเนินชีวิตภายในหนึ่งวันโดยไม่ได้ทำบาปสักอย่างทั้งในการกระทำหรือในความคิด เขาก็จะรู้ว่าสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้เลยในทางปฏิบัติ แม้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะเป็นวิหารของพระวิญญาณของพระเจ้าด้วย (1 โครินธ์ 6:19)⁷ จากการที่คนพยายามจะดำเนินชีวิตโดยปราศจากบาปด้วยความพยายามของตนเอง คน ๆ นั้นจะซบเซากับความมหัศจรรย์ที่เปรียบไม่ได้ของพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ และจะตระหนักว่าการที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์คนใหม่ขึ้นมาคนหนึ่งนั้น เป็นความมหัศจรรย์ที่เหนือจินตนาการ เป็นผลงานการสร้างที่น่าประทับใจมากกว่าความงดงามของจักรวาลจริงนัก

ในอีกแง่หนึ่ง เราไม่สามารถจะมองข้ามในด้านความสมัครพระทัยของการมาเป็นคนที่สมบูรณ์แบบของพระเยซูได้ แม้ว่าเราจะรู้ว่าการอัศจรรย์ของความสมบูรณ์แบบไม่สามารถบรรลุผลได้นอกจากฤทธิ์อำนาจที่คอยช่วยเหลือของพระเจ้าในพระองค์ ความรักแบบให้ตนเองของพระเยซูแม้จะได้รับการดูแลและการเสริมกำลังจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก ถึงกระนั้นก็เป็นทางเลือกของพระเยซูเองที่เป็นความรักของพระองค์เองอย่างแท้จริงและอย่างเต็มบริบูรณ์ คำกล่าวที่ว่า “พระองค์ได้ทรงรักข้าพเจ้า และ

⁷ 1 โครินธ์ 6:19 “ท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในท่าน”

ประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”⁸ (กาลาเทีย 2:20) เป็นหนึ่งในคำกล่าวที่สำคัญมากที่สุดเกี่ยวกับพระเยซูที่มีในพระคัมภีร์ หากปราศจากความรักที่ลึกซึ้งอย่างแท้จริงนี้ พระเยซูก็ไม่มีวันเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบได้เลย

แต่สถานการณ์จะต่างกับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่เรียกว่าพระเจ้าพระบุตร เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นความรักโดยพระลักษณะเฉพาะของพระองค์ (1 ยอห์น 4:8,16)⁹ นั่นจึงเป็นไปไม่ได้ที่พระเยซูผู้เป็นพระเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าพระบุตรที่จะไม่รัก สิ่งนี้ทำให้ความมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงทำสำเร็จใน “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” ถูกลดทอนลงอย่างมาก

ใครก็ตามที่เคยพยายามจะรักผู้อื่นต่อไปได้เรื่อยๆ และรักได้ในทุกสถานการณ์ โดยเฉพาะกับผู้ที่รักยาก ก็จะซาบซึ้งถึงความรักพิเศษของพระเยซูที่ไม่สามารถบรรยายได้ เพราะพระเยซูเป็นผู้ที่ความรักของพระเจ้าสำแดงให้เห็นอย่างสมบูรณ์แบบอยู่ในตัวพระองค์ ดังที่กล่าวไว้ในคำกล่าวที่รู้จักกันดีว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

เพราะความปราศจากบาปที่สมบูรณ์ของพระเยซู และเพราะพระองค์ทรงรักเราอย่างถึงที่สุดจนสละพระชนม์ชีพของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงยกย่องพระองค์ให้อยู่ในฐานะสูงสุดเท่าที่เป็นได้ในบรรดาสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น ที่ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ (กิจการ 2:33; 5:31; เอเฟซัส 1:20) ในการยกย่องอย่างทรงเกียรตินี้ได้บอกไว้อย่างชัดเจนในฟิลิปปี 2:8-11 ที่พระนามของพระเยซูได้รับการยกขึ้นสูงสุดในจักรวาล ที่โดยพระนามนี้ ทุกเข่าจะคุกลงกราบพระองค์ และทุกลิ้นจะยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายเกียรติแด่พระบิดา แต่การที่ทุกเข่าจะคุกลงกราบพระเยซูนั้น จะเป็นการถวายเกียรติแด่พระบิดาได้อย่างไร? ที่เป็นเช่นนั้นได้ก็เพราะ “พระสิริของพระเจ้าได้ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6)

“รูปลักษณ์ของพระเจ้า”

เพื่อให้เห็นสิ่งที่เปาโลหมายถึงเมื่อเขากล่าวว่าพระเยซูคริสต์ “ทรงอยู่ในรูปลักษณ์ของพระเจ้า” เราจะพิจารณาเรื่องนี้แบบย่อๆ ในสี่ประเด็น

ประเด็นที่ 1: พระเจ้าเป็นผู้ที่ไม่อาจมองเห็นได้

พระคัมภีร์ใหม่แสดงให้เห็นมาตลอดว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไม่อาจมองเห็นได้ พระองค์ผู้เป็น “อมตะและไม่อาจมองเห็นได้ ผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว” (1 ทิโมธี 1:17) พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เราไม่สามารถมองเห็นได้โดยปกติวิสัย ยิ่งกว่านั้นยังเป็นเพราะว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ” (ยอห์น 4:24) แต่จะไม่สามารถพูดแบบเดียวกันนี้กับพระคริสต์ได้ เพราะเรามองเห็นพระองค์ได้อย่างชัดเจนและ

⁸ พระคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011 ฉบับนิวคิงเจมส์ และฉบับ 1971 แปลว่า “ได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (ผู้แปล)

⁹ 1 ยอห์น 4:8 “ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก”

ทรงเป็น “รูปเหมือน¹⁰ของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:15) พระคริสต์ได้ทรงทำให้จุดประสงค์ที่มนุษย์ถูกสร้างขึ้นนั้นสำเร็จ ที่ทำให้มองเห็นพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้ แต่ว่าส่วนมากมนุษย์ล้มเหลวที่จะเป็นเช่นนั้น

ยอห์นพูดให้รู้ถึงการไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้ไม่ว่าจะแง่ใดก็ตามเมื่อเขากล่าวว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย” แต่พระเยซู “ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18) เนื่องจากพระเยซูได้ทรงสำแดงพระเจ้าให้เห็น มันจึงมีความหมายที่ถูกต้องที่เรามองเห็นพระเจ้าด้วยการมองเห็นทางจิตวิญญาณไม่ใช่ด้วยการมองเห็นทางกาย พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงโมเสสว่าเขา “ได้เห็นพระองค์ผู้ไม่อาจมองเห็นได้” ด้วยตาแห่งความเชื่อ (ฮีบรู 11:27)

แม้ว่าเราจะไม่สามารถมองเห็นพระยาห์เวห์ได้ แต่บางครั้งพระองค์ก็ทำให้พระองค์มองเห็นได้ เพื่อให้พระประสงค์เฉพาะนั้นสำเร็จ ดังในการปรากฏตัวของพระเจ้าที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิม บางครั้งพระองค์ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ให้ประชากรของพระองค์คือชนอิสราเอลได้มองเห็น “พระสิริของพระยาห์เวห์” ปรากฏอยู่ในเมฆ (อพยพ 16:10) และเอเสเคียลได้เห็น “การปรากฏเหมือนพระสิริของพระยาห์เวห์” (เอเสเคียล 1:28)

การไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้นั้น มีระบุไว้ในการอ้างอิงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เช่น พจนานุกรมใหม่เกี่ยวกับศาสนศาสตร์, หัวข้อ “การกำหนดคุณลักษณะความเป็นมนุษย์ให้แก่สิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์”¹¹ ดังนี้

พระเจ้าเป็นผู้ที่ไม่อาจมองเห็นได้ ไม่มีขอบเขตที่จำกัดพระองค์ได้ และไม่มีร่างกาย แต่บ่อยครั้งที่ลักษณะของมนุษย์จะถูกอ้างกับพระเจ้า เพื่อสื่อข้อมูลเกี่ยวกับพระลักษณะหรือการกระทำต่างๆของพระองค์ มีตัวอย่างให้เห็นมากมายในพระคัมภีร์ แม้ว่าพระเจ้าจะไม่มีร่างกาย แต่การกระทำต่างๆของพระองค์นั้นได้กล่าวไว้ว่าเป็นผลมาจาก ‘พระกรที่เต็มด้วยฤทธานุภาพของพระองค์’ (อพยพ 15:16)

ประเด็นที่ 2: “รูปลักษณ์” (form) ในฟิลิปปี 2:6 หมายถึงลักษณะภายนอก รูปลักษณ์ที่มองเห็นได้

ในฟิลิปปี 2:6 (“ผู้ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณ์ของพระเจ้า”) คำภาษากรีกของ “รูปลักษณ์” ก็คือ *morphē* คำที่จะเห็นในภาษาอังกฤษ¹² *Morphē* ถูกนิยามโดยพจนานุกรมกรีก-อังกฤษมาตลอดว่าเป็นรูปลักษณ์หรือภาพลักษณ์ภายนอก ที่เป็นลักษณะภายนอกและมองเห็นได้ ยกตัวอย่างเช่น พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์ได้นิยามคำ *morphē* ว่า “รูปลักษณ์ซึ่งบุคคลหรือสิ่งนั้นปรากฏให้มองเห็น, ภาพลักษณ์ภายนอก”

¹⁰ พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับต่างๆ แปลว่า “พระฉาย” หรือ “พระฉายา” ของพระเจ้า (ผู้แปล)

¹¹ *New Dictionary of Theology*, article “Anthropomorphism”

¹² ตัวอย่างเช่น จะพบในคำภาษาอังกฤษว่า *morphology* (การศึกษารูปแบบของคำ หรือของสิ่งมีชีวิต) และ *morph* (การเปลี่ยนรูปร่างหรือรูปลักษณ์ในลักษณะที่ราบรื่นและค่อยเป็นค่อยไป)

คำว่า *morphē* ไม่ได้มีหลายความหมาย และพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ได้ให้เพียงคำนิยามเดียวว่าเป็น “รูปลักษณะ ภายนอก รูปพรรณสัณฐานทั่วไปของร่างกาย” พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG กล่าวว่าการใช้ *morphē* ในฟิลิปปี 2:6 “ตรงกันข้ามกับการแสดงให้เห็นถึงความเป็นพระเจ้าในพระคริสต์ผู้ทรงดำรงอยู่ก่อน” นี้เป็นคำกล่าวที่น่าคิดที่สุด แม้พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG จะมีข้อสันนิษฐานต่าง ๆ ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพที่รองรับคำกล่าวนี้ แต่ก็ระบุความหมายไว้อย่างถูกต้องที่ไม่ใช่พระเจ้าและไม่ใช้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพกับคำ *morphē* ว่าใน “รูปลักษณะของพระเจ้า”!

ประเด็นที่ 3: “รูปลักษณะของพระเจ้า” หมายถึง “รูปเหมือนของพระเจ้า”

แต่มีปัญหาหนึ่งเกิดขึ้น เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไม่อาจมองเห็นได้ (1 ทิโมธี 1:17) และทรงเป็นวิญญาณ (ยอห์น 4:24) เพราะฉะนั้นพระองค์ก็ไม่อาจมีรูปพรรณสัณฐานภายนอกหรือร่างกายได้ สิ่งนี้ยืนยันได้จากคำที่โมเสสเตือนชาวอิสราเอลว่า “ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพราะในวันนั้นท่านไม่เห็นรูปสัณฐาน¹³ใด ๆ เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับท่านที่โฮเรบจากท่ามกลางไฟ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:15) ถ้าพระเจ้าไม่มีรูปลักษณะ แล้วเปาโลจึงพูดถึง “รูปลักษณะของพระเจ้า” ในฟิลิปปี 2:6 ได้อย่างไร?

เนื่องจาก *morphē* (“form, รูปลักษณะ”) เกี่ยวข้องกับลักษณะที่เห็นภายนอก และเนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ ไม่มีรูปลักษณะดังกล่าว (ที่ภูเขาโฮเรบ พระองค์ไม่ได้ถูกมองเห็นด้วยตามนุษย์) เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังใช้คำว่า “form, รูปลักษณะ” เป็นคำเปรียบเทียบ

ปัญหานี้จะหมดไปเมื่อเราเข้าใจว่า “รูปลักษณะของพระเจ้า” หมายถึง “รูปเหมือนของพระเจ้า” เหมือนเช่นการที่เราเป็น “รูปเหมือนของพระเจ้า” ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะมองเห็นพระเจ้าได้ ดังนั้นการที่พระเยซูทรงอยู่ใน “รูปลักษณะของพระเจ้า” ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะมองเห็นพระเจ้าได้เช่นกัน พระคริสต์ทรงเป็น “รูปเหมือนของพระเจ้าที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:15) เช่นไร พระคริสต์ก็ทรงอยู่ใน “รูปลักษณะของพระเจ้า” ผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้เช่นกัน พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้ แต่ถูกทำให้เห็นได้ผ่านพระคริสต์ผู้ซึ่งเป็นรูปเหมือนของพระเจ้าและอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า

ความเหมือนกันของ “รูปลักษณะของพระเจ้า” กับ “รูปเหมือนของพระเจ้า” สามารถยืนยันได้ทั้งตามพระคัมภีร์และตามคำศัพท์

ตามพระคัมภีร์แล้วคำว่า “รูปลักษณะ” และ “รูปเหมือน” ใช้ในความหมายแบบเดียวกันในพระคัมภีร์เดิมโดยเฉพาะเกี่ยวกับรูปเคารพ ตัวอย่างเช่น คำสามคำว่า “รูปเหมือน” และ “รูปลักษณะ” และ “เหมือน” ใช้ในความหมายแบบเดียวกันในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:16 “จงระวังเถิด เกรงว่าท่านจะทำผิดด้วยการทำรูปสลักสำหรับตัวเอง ในรูปลักษณะใด ๆ เหมือนชายหรือหญิง” (ฉบับ ESV, เปรียบเทียบข้อ 23, 25) การทำหน้าที่เหมือนกันของสามคำนี้ที่พิมพ์ตัวหนาคือคำว่า *รูป, รูปลักษณะ, และเหมือน* นั้น เผย

¹³ “form” ยังหมายถึง “รูปพรรณ รูปร่างลักษณะ รูปโฉม การปรากฏให้เห็นภายนอก มองเห็น รูปลักษณะ เป็นต้น (ผู้แปล)

ให้เห็นการทำหน้าที่เหมือนกันของคำว่า “รูปเหมือนของพระเจ้า”, “รูปลักษณะของพระเจ้า”, และ “เหมือนพระเจ้า”

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามรูปเหมือนของเรา เหมือนกับเรา” (ปฐมกาล 1:26)¹⁴ เนื่องจากเราถูกสร้างให้ “เหมือน” พระเจ้า เราจึงเป็นรูปเหมือนของพระเจ้าเหมือนที่พระคริสต์ทรงเป็นรูปเหมือนของพระเจ้า สิ่งนี้บอกเราว่าปฐมกาล 1:26 เป็นพื้นฐานในการเข้าใจ “รูปลักษณะของพระเจ้า” ในฟีลิปปี 2:6¹⁵

ตามคำศัพท์แล้ว ความเหมือนกันของ “รูปลักษณะของพระเจ้า” และ “รูปเหมือนของพระเจ้า” จะเห็นได้ในพจนานุกรมฉบับ HALOT (พจนานุกรมพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรูและอารามิค ซึ่งเป็นพจนานุกรมศัพท์ภาษาฮีบรูที่ดีที่สุดสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์)¹⁶ คำสำคัญสองคำในปฐมกาล 1:26 คือ “รูปเหมือน” (*tselem*, תְּצֵלֶם, image) และ “เหมือน” (*dmot*, דְּמוּת, likeness) พจนานุกรมฉบับ HALOT นิยามคำแรกว่า “เหมือน, รูปพรรณสัณฐาน, ตัวแทน” และนิยามคำหลังว่า “เหมือน, รูปลักษณะ, รูปพรรณสัณฐาน” ดังนั้นโดยหลัก ๆ แล้วทั้งสองคำมีความหมายเหมือนกัน (โปรดสังเกตคำว่า “รูปลักษณะ” ด้วย) นี่เป็นพื้นฐานทางคำศัพท์ในการใช้ “รูปลักษณะของพระเจ้า” เพื่อหมายถึง “เหมือนพระเจ้า” หรือ “รูปเหมือนของพระเจ้า” ในปฐมกาล 1:26 นั้น การใช้ “รูปเหมือน” และ “เหมือน” ภายในประโยคเดียวกันนั้นเป็นการเน้นย้ำความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นรูปเหมือนที่มองเห็นได้ของพระเจ้าที่ไม่เราอาจมองเห็นได้ นั่นก็คือ เป็น “เหมือน, รูปพรรณสัณฐาน, ตัวแทน” (พจนานุกรมฉบับ HALOT) ของพระเจ้า¹⁷

ความเกี่ยวพันกันอย่างชัดเจนทางคำศัพท์ระหว่างคำว่า “รูปลักษณะ (form)” และ “รูปเหมือน (image)” ไม่เพียงแต่มีเฉพาะในภาษาฮีบรูเท่านั้น แต่ยังมีในภาษากรีกด้วย ดังที่เห็นสามคำนิยามของ *eikōn* (คำภาษากรีกโดยทั่วไปสำหรับ “image” ดังใน “the image of God, รูปเหมือนของพระเจ้า”) ในพจนานุกรมฉบับ HALOT ดังนี้

¹⁴ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา” (ผู้แปล)

¹⁵ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า “รูปเหมือน” และ “เหมือน” มีความหมายเหมือนกันในปฐมกาล 1:26 (“ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามรูปเหมือนของเรา เหมือนกับเรา”) หนึ่งในนั้นกล่าวว่า “รูปเหมือน” และ “เหมือน” ในข้อนี้เป็น “คำที่มีความหมายกัน” (หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ของคอนสแตนติน) พระคัมภีร์ฉบับศึกษาของ NIV เกี่ยวกับปฐมกาล 1:26 กล่าวว่า “ไม่ควรให้มีข้อแตกต่างระหว่าง “รูปเหมือน” กับ “เหมือน” ซึ่งเป็นคำพ้องความหมายทั้งในพระคัมภีร์เดิม (5:1; 9:6) และพระคัมภีร์ใหม่ (1 โครินธ์ 11:7; โคลโลสี 3:10; ยากอบ 3:9)

¹⁶ Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament (HALOT)

¹⁷ คำว่า “เหมือน” ในปฐมกาล 1:26 ไม่ได้หมายความว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ได้ทรงก๊อปปี้ตัวของพระองค์เอง แต่ในทางตรงกันข้าม มนุษย์ได้ถูกเข้าใจอย่างถูกต้องมากกว่าว่าเป็นตัวแทนของพระเจ้าที่เราไม่อาจมองเห็นได้ (“ตัวแทน” เป็นหนึ่งในคำนิยามของ *tselem* จากพจนานุกรมฉบับ HALOT) มนุษย์เป็นตัวแทนของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ตามรูปพรรณสัณฐานทางกาย หรือรูปลักษณะภายนอก การสร้างมนุษย์ให้มีความดังนั้น พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมองเห็น; หูของมนุษย์ก็ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงได้ยิน แขนงก็ชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงกระทำการต่าง ๆ เป็นต้น การเป็นตัวแทนของพระเจ้าอย่างเหมาะสมนั้น มนุษย์จะได้รับใจปรารถนา อารมณ์ความรู้สึก และความสามารถที่จะคิด ในตะวันออกใกล้สมัยโบราณจะมีรูปเคารพและรูปปั้นเทพเจ้าเต็มไปหมด (เปรียบเทียบ “พระเจ้ามากมาย”, 1 โครินธ์ 8:5) บรรดาผู้ที่กราบไหว้รูปเหล่านี้ไม่ได้ไร้เดียงสาที่จะคิดว่าเหล่าวิญญาณที่พวกเขากำลังกราบไหว้นั้น ที่จริงแล้วมองดูเหมือนรูปปั้นไม้หรือหิน รูปเคารพบางรูปก็มีหลายศีรษะและมีหลายแขน ที่แสดงถึงพลังและสติปัญญาของเหล่าวิญญาณที่ได้รับการกราบไหว้

1. สิ่งที่มีรูปพรรณสัณฐานเหมือนกับรูปลักษณ์ หรือภาพลักษณ์ที่เห็นภายนอกของบางสิ่ง, *เหมือน, ภาพเหมือน*
2. สิ่งที่มีรูปลักษณ์แบบเดียวกับสิ่งอื่น, *รูปเหมือนที่มีชีวิต*
3. สิ่ง que แสดงถึงสิ่งอื่นเกี่ยวกับรูปลักษณ์และลักษณะพื้นฐาน, *รูปลักษณ์, ภาพลักษณ์*

สิ่งสำคัญที่ต้องสังเกตก็คือคำว่า “รูปลักษณ์” (ดูตัวหนา) มีปรากฏอยู่ในทั้งสามคำนิยามของ *eikōn* (“*image*”) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พจนานุกรมภาษกรีก-อังกฤษฉบับ BDAG จะไม่มีคำนิยามของ *eikōn* ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับรูปลักษณ์ สิ่งนี้แสดงให้เห็นความเหมือนกันของ “รูปเหมือนของพระเจ้า” กับ “รูปลักษณ์ของพระเจ้า”

จากความเหมือนกันตามคำศัพท์ทั้งในภาษาฮีบรูและภาษากรีก มันก็ชัดเจนว่า ในเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงอยู่ใน “รูปลักษณ์ของพระเจ้า” (ฟิลิปปี 2:6) พระองค์จึงทรงเป็น “รูปเหมือนของพระเจ้า” ด้วย (2 โครินธ์ 4:4) และเป็น “รูปเหมือนของพระเจ้าที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:15)¹⁸

“รูปลักษณ์ของพระเจ้า” ในฟิลิปปี 2:6 นั้นมาจากแนวความคิดที่อาดัมเป็น “รูปเหมือนของ พระเจ้า” ในปฐมกาล 1:26, 27 ที่จริงแล้วพระเยซูก็ทรงถูกเรียกว่าอาดัมคนสุดท้ายและมนุษย์คนที่สอง (1 โครินธ์ 15:45, 47, “อาดัม” เป็นคำฮีบรูสำหรับ “มนุษย์”) และมี “รูปลักษณ์ของพระเจ้า” ที่เหมือนกันกับอาดัมคนแรก นี่เป็นวิธีของบทกวีที่บอกถึงรูปเหมือนและความเหมือนกันกับพระเจ้า (ปฐมกาล 1:26-27) ที่อาดัมได้ถูกสร้าง

มีความจริงที่น่าทึ่งที่จะไม่พบคำ “รูปลักษณ์ของพระเจ้า” ที่ไหนในพระคัมภีร์นอกจากฟิลิปปี 2:6 ทำให้เป็นไปได้ว่าเป็นเพียงสำนวนกวีของแนวความคิดที่มีอยู่แล้วในพระคัมภีร์เช่นว่า มนุษย์เป็นรูปเหมือนของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเจ้า ข้อเท็จจริงนี้สนับสนุนว่าฟิลิปปี 2:6-11 เป็นบทกวีที่แม้แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ยอมรับ ภาษาของบทกวีนั้นมีการแทนสิ่งต่างๆ ด้วยสัญลักษณ์และคำพูดเป็นนัยอยู่มาก ดังนั้นการใช้คำอุปมาที่แตกต่างกันของเพลงสรรเสริญว่ารูปลักษณ์ของ พระเจ้าสำหรับรูปเหมือนของพระเจ้า จึงแทบไม่น่าแปลกแต่อย่างใด

ความจริงคำว่า “formed” (ปั้นให้เป็นรูปร่าง) ถูกใช้ในการสร้างมนุษย์ในปฐมกาล 2:7: ที่ “พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ให้มีรูปร่างขึ้นจากผงคลีดิน” พูดอีกอย่างก็คือ เมื่อมนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามรูปเหมือนของพระเจ้า¹⁹ (*image of God*) เขาก็ถูกพระเจ้า “ปั้นให้เป็นรูปร่าง” ในเวลาเดียวกัน คำภาษาฮีบรูของ “formed” (*yatsar*) ก็ใช้ในที่อื่นกับช่างปั้นที่ปั้นภาชนะจากดินเหนียว (อิสยาห์ 29:16)²⁰

¹⁸ หรือแปลตามฉบับภาษาไทยว่า “เป็นพระฉายาของพระเจ้า ที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (ผู้แปล)

¹⁹ การที่คำว่า “รูปเหมือน” และคำว่า “เหมือน” มีความหมายเหมือนกันในปฐมกาล 1:26 (“ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามรูปเหมือนของเราเหมือนกันกับเรา”) และการที่คำว่า “รูปเหมือน ภาพลักษณ์ และเหมือน” มีความหมายเหมือนกันในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:16 (“จงระวังเถิด เพราะเกรงว่าท่านจะทำผิด โดยการทำรูปสลักสำหรับตัวเอง เป็นรูปลักษณะใดๆ เหมือนชายหรือหญิง”) อย่างไรก็ตาม ภาพลักษณ์และเหมือนก็เป็นคำที่มีความหมายแบบเดียวกันอย่างนั้นในฟิลิปปี 2:7 “แต่กลับทรงทำให้พระองค์เองหมดความสำคัญ โดยอยู่ในภาพลักษณ์ของคนรับ

ไม่มีหลักฐานของพระคัมภีร์ในการใช้ “รูปลักษณะของพระเจ้า” (รูปเหมือน หรือเหมือนกับ พระเจ้า)²¹ ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเพื่อเป็นข้อโต้แย้งการเป็นพระเจ้าของพระเยซู ความพยายามใดๆ ที่ไปในแนวทางนี้ควรถูกหยุดยั้งด้วยคำตรัสของพระยาห์เวห์ในอิสยาห์ 43:10 ว่า “ก่อนหน้าเราไม่มีพระเจ้าใดถูกปั้นให้เป็นรูปร่างขึ้น และหลังจากเราก็ไม่มีเลย” (ฉบับ ESV) พระยาห์เวห์กำลังตรัสว่า ไม่มีพระเจ้าใดที่เคย “ถูกปั้น” หรือจะมีอีกเลย เพราะฉะนั้นจึงไม่มีใครที่อยู่ใน “รูปลักษณะของพระเจ้า” จะสามารถเป็นพระเจ้าได้ พระเยซูทรงอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้าในความหมายเดียวกันกับที่อาดัมถูกสร้างหรือ “ปั้น” ขึ้น (ปฐมกาล 2:7) ตาม “รูปเหมือน” หรือ “เหมือน” กับพระเจ้า (ปฐมกาล 1:26)²²

สำหรับการถกเถียงทางศาสนศาสตร์ในหัวข้อนี้ ให้ดูในภาคผนวก 6 ของหนังสือเล่มนี้ (“คาร์ล-โจเซฟ กุเชล เกี่ยวกับพระคริสต์กับอาดัม”)²³

ประเด็นที่ 4: การกราบไหว้รูปเหมือนเป็นการไหว้รูปเคารพ

พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายาหรือ “รูปเหมือนของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 4:4; โคโลสี 1:15) เราก็เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าด้วย แต่พระคริสต์ทรงเป็นรูปเหมือนของพระเจ้าที่ *ยอดเยี่ยม* เพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบแต่เพียงผู้เดียวที่เคยมีชีวิตอยู่ เมื่อเราเห็นพระเยซูผู้เป็นรูปเหมือนที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า เราก็มองเห็นพระเจ้าในพระสิริ ความงาม และความสูงส่งทั้งสิ้นของพระองค์

ในประเด็นที่ 3 เราได้เห็นสามคำนิยามของ *eikōn* (“รูปเหมือน”) ของพจนานุกรมฉบับ BDAG ทั้งหมดมีคำว่า “form” (รูปลักษณะ) ที่ให้หลักฐานของคำมากขึ้นว่า “รูปลักษณะของพระเจ้า” จริง ๆ หมายถึง “รูปเหมือนของพระเจ้า” สิ่งนี้ช่วยอธิบายความหมายของ “ผู้ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า”²⁴

จากคำ *eikōn* เราจึงได้คำภาษาอังกฤษว่า “icon” (ไอคอน) การใช้คำนี้ในคอมพิวเตอร์เป็นสิ่งที่น่าทึ่งกับความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายพื้นฐานของคำไอคอน โปรแกรมไมโครซอฟท์ เอ็กซ์เซล 2010 เป็นแฟ้มกระทำการ 20,000,000 ไบต์²⁵ ในขณะที่ไอคอนเป็นไฟล์ขนาดเล็ก 3,000 ไบต์ โปรแกรมนั้นจะแตกต่างจากไอคอนที่ชี้ไปที่โปรแกรม แต่ไอคอนก็ยังเป็นตัวแทนของโปรแกรมที่เรากดคลิกที่ไอคอนเหมือนว่าเป็นโปรแกรมเอง และก็โดยทางไอคอนนี้เองที่เราเข้าถึงโปรแกรม

ใช้ ทรงถือกำเนิดเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย” คำเหล่านี้ทั้งหมดเป็นคำพ้องความหมายและสามารถใช้แทนกันได้ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเชื่อมโยงฟิลิปปี 2:6-11 อย่างเหนียวแน่นกับปฐมกาล 1:26-27 และปฐมกาล 2:7 การใช้คำพ้องความหมายที่สามารถใช้แทนกันได้เป็นเรื่องปกติในเพลงสรรเสริญ ดังเช่น เพลงสรรเสริญในฟิลิปปี 2:6-11 เนื่องจากลักษณะที่เป็นบทกวีและคำอุปมาของข้อเหล่านี้

²⁰ อิสยาห์ 29:16 จะถือว่าช่างปั้นเท่ากับดินเหนียวหรือ? และสิ่งถูกสร้างจะพูดถึงผู้สร้างมันว่า “เขาไม่ได้สร้างข้า” หรือสิ่งถูกปั้นจะพูดถึงผู้ปั้นมันว่า “เขาไม่มีความเข้าใจ” อย่างนี้หรือ?

²¹ “form of God” (image of God or likeness of God)

²² ปฐมกาล 1:26 “ให้เราสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบเรา ตามอย่างเรา” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

²³ “Karl-Josef Kuschel on Christ and Adam”

²⁴ ฟิลิปปี 2:6 “ผู้ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า” (ฉบับ ESV)

²⁵ executable file of 20,000,000 bytes; Byte หน่วยเก็บข้อมูลในคอมพิวเตอร์ 1 ไบต์เท่ากับ 8 บิต (ผู้แปล)

คำว่า *eikon* ถูกใช้กับรูปเหมือนที่อยู่บนเหรียญ เช่น รูปของซีซาร์ที่อยู่บนเหรียญที่พระเยซูทรงให้พวกฟาริสีดู ตามที่บันทึกไว้ในมัทธิว 22:20 ที่แปล *eikōn* ไว้ว่า “เหมือน” (“รูปในเหรียญนี้เหมือนของใคร” ฉบับ ESV) หรือ “รูปเหมือน” (ฉบับ NIV) หรือ “ภาพเหมือน” (ฉบับ NJB) *eikōn* (ไอคอน, รูปสัญลักษณ์) นี้เป็นภาพเหมือนของซีซาร์ที่เหมือนซีซาร์ สิ่งที่เราเห็นในเหรียญนั้นไม่ใช่ตัวตนจริงของซีซาร์แต่เป็นรูปเหมือนของซีซาร์ ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ผู้เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าก็ไม่ใช่ตัวพระเจ้าเอง แต่เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราดูไม่ออกเลยว่าเป็นรูปเหมือนของผู้ที่รูปเหมือนนั้นเป็นตัวแทนให้เห็น ดังนั้นเราจึงไม่ได้ลังเลที่จะนมัสการพระเยซูผู้ที่เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้า เราจะต้องจำไว้เสมอว่ามนุษย์ก็เป็นรูปเหมือนของพระเจ้า แต่มนุษย์ไม่ควรได้รับการนมัสการว่าเป็นพระเจ้า

พระคัมภีร์ห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้กราบไหว้รูปเหมือนต่างๆ โมเสสได้เตือนชาวอิสราเอลว่า “เพราะในวันนั้นท่านไม่เห็นรูปสัญลักษณ์ใด ๆ เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับท่านที่ไซเนบจากท่ามกลางไฟ จงระวังเกิดเกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเหมือนแกะสลักสำหรับตนเอง เป็นรูปสัญลักษณ์หนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:15-16; เปรียบเทียบเอเสเคียล 16:17) ข้อห้ามตรงนี้ในการกราบไหว้รูปเหมือนนั้นครอบคลุมทุกอย่าง ครอบคลุมทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ “รูปเหมือน” หรือ “รูปสัญลักษณ์” หรือ “รูปสลัก” หรือ “สิ่งที่ทำเหมือน”

ถึงแม้จะมีข้อห้ามในการกราบไหว้รูปเหมือนเหล่านั้น บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไม่ลังเลที่จะกราบไหว้ “พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์” (เหมือนที่พระองค์ถูกเรียกใน 1 ทิโมธี 2:5) ผู้เป็นรูปเหมือนที่เป็นมนุษย์และมองเห็นได้ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเพราะเหตุใดเราจึงถูกห้ามไม่ให้กราบไหว้มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าเช่นเดียวกัน? (*พจนานุกรมพระคัมภีร์ฉบับใหม่*, หัวข้อ “รูปเหมือน”,²⁶ อ้างถึงปฐมกาล 9:6 และยากอบ 3:9, กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า “มนุษย์ยังคงถูกพูดถึงว่าเป็นรูปเหมือนของพระเจ้า หลังจากการไม่เชื่อฟังของอาดัม”)

ในข้อแรกของบัญญัติสิบประการ พระยาห์เวห์ทรงห้ามกราบไหว้ผู้ใดโดยเด็ดขาด (นี้จะรวมถึงพระเยซู) ที่นอกเหนือจากหรือต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ รวมถึงกราบไหว้รูปเหมือนใดๆ (รวมถึงพระเยซูผู้ที่เป็นรูปเหมือนของพระเจ้า)

‘ห้ามมีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา ‘ห้ามทำรูปเคารพสำหรับตน เป็นรูปสิ่งใดซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบนหรือบนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือน้ำใต้แผ่นดิน ห้ามกราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้นเพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หวงแหวน (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:7-9)²⁷

เราจะจบส่วนนี้ด้วยคำกล่าวของเจมส์ ดี จี ดันน์²⁸ ที่ต่อต้านการกราบไหว้นมัสการพระเยซูผู้ที่เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าว่า

²⁶ New Bible Dictionary, article “Image”

²⁷ จากฉบับมาตรฐาน 2011 ที่กลับมาใช้ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู

²⁸ James D.G. Dunn

นี่คืออันตราย (ของการกราบไหว้นมัสการพระเยซูแทนพระเจ้า) ที่ช่วยอธิบายว่าทำไมพระคัมภีร์ใหม่จึงกล่าวถึงพระเยซูด้วยคำว่า ‘ไอคอน’ (*eikon*) – ทรงเป็น ‘ไอคอน’ ของพระเจ้าที่เราไม่สามารถมองเห็นได้ เพราะการถกเถียงอย่างยืดเยื้อในศาสนาคริสต์ทางตะวันออกทำให้ความแตกต่างระหว่าง ‘ไอดอล’ (*idol*, รูปเคารพ) กับ ‘ไอคอน’ (*icon*, รูปเหมือน) จึงมีสำคัญมาก ‘ไอดอล’ คือการแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ตาจับจ้อง เป็นกำแพงที่บดบังการกราบไหว้นมัสการหยุดอยู่ตรงนั้น ในทางกลับกันที่ ‘ไอคอน’ เป็นหน้าต่างที่ตามองผ่านทะลุซึ่งสามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่ไกลออกไปได้ ที่สามารถมองเห็นความเป็นจริงของความเป็นพระเจ้าได้ ดังนั้นอันตรายในการกราบไหว้นมัสการซึ่งได้กลายมาเป็นการกราบไหว้นมัสการพระเยซูเสียมากกว่า ทำให้การกราบไหว้นมัสการที่พระเจ้าควรจะได้รับนั้นกลับมายุคอยู่ที่พระเยซู และการเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูและการกราบไหว้นมัสการพระเจ้าผ่านทางพระเยซู จึงถูกกั้นและถูกขวางทาง (คริสเตียนในยุคแรกนมัสการพระเยซูหรือไม่?,²⁹ หน้า 147)

การไหว้รูปเคารพของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและวัททองคำ

การคิดผิด ๆ ของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ และการกราบไหว้นมัสการพระเยซูเป็นพระเจ้า มีความคล้ายคลึงหลายอย่างกับรูปแบบและการกราบไหว้นมัสการวัททองคำของชาวอิสราเอล

อพยพ 32:34 ดังนั้นประชาชนทั้งหมดจึงปลดตุ้มหูของพวกตนมามอบให้อาโรน เขาจึงใช้สิ่งที่พวกเขายื่นให้ แล้วนำมาหล่อเป็นรูปวัวหนุ่ม แล้วพวกเขาต่างพูดกันว่า “อิสราเอลเอ๋ย นี่คือพระของพวกเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกมาจากอียิปต์” (ฉบับ NIV)

กิจการ 7:41 แล้วพวกเขาก็หล่อรูปวัวหนุ่มขึ้น และนำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และรื่นเริงยินดีกับสิ่งที่พวกเขาทำขึ้นด้วยมือของพวกเขา (ฉบับ ESV)

มีความคล้ายคลึงกันหลายอย่างระหว่างการกราบไหว้นมัสการพระเยซูกับการกราบไหว้นมัสการวัททองคำ คือว่าการกราบไหว้นมัสการทั้งสองอย่างเป็นผลมาจากอิทธิพลของการเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ของคนต่างชาติ กรณีหนึ่งคือชาวอียิปต์ อีกกรณีหนึ่งคือชาวกรีก กรณีหนึ่งเริ่มขึ้นหลังจากที่โมเสสขึ้นไปพบกับพระยาห์เวห์บนภูเขาซีนาย อีกกรณีหนึ่งเริ่มขึ้นหลังจากที่พระเยซูเสด็จขึ้นไปหาพระบิดา วัททองคำได้มาแทนที่พระยาห์เวห์ผู้เป็นเป้าหมายของการนมัสการอย่างไร พระเจ้าพระบุตรของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็ได้มาแทนที่พระยาห์เวห์ในศาสนาคริสต์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างนั้น โทสะของโมเสสพลุ่งขึ้นเมื่อเขากลับลงมาจากภูเขาจะยิ่งเหมือนกับพระพิโรธของพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง

ผลที่ตามมาของการสังคายนาแห่งไนเซียก็คือ การที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเปลี่ยนเป็น “เยซูอิสซึม”³⁰ ทำให้อีกสองพระองค์ คือพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกจัดให้มีความสำคัญน้อยกว่าในคริสตจักรของคนต่างชาติ นี่จะคล้ายกับสิ่งที่เจมส์ ดี จี ดันน์เรียกว่า ‘การกราบไหว้พระเยซู

²⁹ *Did the First Christians Worship Jesus?*

³⁰ Jesusism คือความเชื่อว่าคำสอนของพระเยซูตามศาสนายิวแตกต่างจากคำสอนของเปาโล (ผู้แปล)

เป็นรูปเคารพ³¹ แม้ว่าเขาจะใช้คำนั้นกับคริสตจักรสมัยใหม่มากกว่ากับคริสตจักรยุคแรกว่า “ผมใช้คำว่า ‘การกราบไหว้พระเยซูเป็นรูปเคารพ’ ในความหมายที่สำคัญว่าคล้ายกันหรือยังใกล้เคียงกับ ‘การไหว้รูปเคารพ’” (*คริสเตียนในยุคแรกนมีสการพระเยซูหรือไม่?*, หน้า 147)

บิชอปเกือบ 300 คนที่ประชุมกันในการสังคายนาแห่งไนเซีย ภายใต้การชี้แนะและการอุปถัมภ์ของจักรพรรดิคอนสแตนตินที่ยังไม่ได้เป็นคริสเตียน บิชอปเหล่านี้ได้ยกพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ขึ้นเท่าเทียมกับพระเจ้า หลังจากนั้นพระเยซูก็ทรงกลายเป็นศูนย์กลางของการนมัสการในคริสตจักร โดยให้ความสนใจต่อพระบิดาและพระวิญญาณเพียงน้อยนิด สถานการณ์เช่นนี้ยังคงมีอยู่จนถึงทุกวันนี้ในคริสตจักรคาทอลิกและคริสตจักรโปรเตสแตนต์

ในคริสตจักรคาทอลิกมีการพัฒนาอย่างอื่นตามมาติด ๆ กับการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า ก็คือการเชิดชูมารีย์ที่ได้รับการขนานนามว่า *theotokos* หรือ “ผู้ให้กำเนิดพระเจ้า” นั่นก็คือพระมารดาของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อมีก้าวหนึ่งของการไหว้รูปเคารพในไม่ช้าก็มีอีกก้าวหนึ่งตามมา ซึ่งในกรณีนี้เกี่ยวกับการไหว้มารีย์เป็นรูปเคารพ³² ที่ลัทธิบูชามารีย์เป็นรูปเคารพ มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะรู้สึกว่ามีอำนาจของความเป็นแม่ในการให้นมน้ำบุตรของเธอ เพื่อให้คำอธิษฐานของเรามีโอกาสจะได้รับคำตอบมากกว่า ถ้าพวกเขาจะพูดกับพระแม่มารีย์มากกว่าจะพูดกับพระเยซู สิ่งที่ทำต่อพระบิดาด้วยการยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า พวกเขาที่กำลังกระทำกับพระเยซูด้วยการยก ระดับมารีย์ให้เป็นจุดศูนย์กลางของการนมัสการในคริสตจักรคาทอลิก

เราจะได้เห็นกันว่า พระเยซูทรงอยู่ในฐานะที่ได้รับการยกย่องสูงสุดในพระคัมภีร์ แต่ไม่ใช่ในทางที่บิดบังพระสิริของพระยาห์เวห์พระบิดา ในทางตรงกันข้ามที่ทุกสิ่งที่พระเยซูทรงเป็นและทรงกระทำก็เพื่อ “ถวายพระเกียรติสิริแด่พระบิดา” (ฟิลิปปี 2:11 ฯลฯ)

พระคริสต์ไม่ได้ทรงแสวงหาการเท่าเทียมกับพระเจ้า

เปาโลแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการที่พระเยซูทรงอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า กับการที่พระองค์ไม่ได้ทรงแสวงหาการเท่าเทียมกับพระเจ้าที่ “ผู้ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า” (ฟิลิปปี 2:6 ฉบับ ESV) อะไรคือความเชื่อมโยงที่มีเหตุผลระหว่างสองสิ่งนี้? เมื่อมองแวบแรก ดูเหมือนว่าจะไม่มีการเชื่อมโยงอยู่ในตัวหรือมีสาเหตุว่าเพราะเหตุใดคนที่อยู่ในรูปลักษณะหรือเป็นรูปเหมือนของพระเจ้า จึงคิดที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า? มนุษย์ทุกคนก็เป็นรูปเหมือนของพระเจ้าอยู่แล้ว และไม่เคยสูญเสียภาพลักษณ์นั้น เรื่องนี้สอนโดยเปาโล (1 โครินธ์ 11:7) และยากอบ (3:9) และยืนยันไว้ในพระคัมภีร์เดิมแม้หลังจากที่อาดัมได้ทำบาป (ปฐมกาล 9:6)³³ นอกจากนี้มันก็ยังคงมุ่มมองทางศาสนศาสตร์ของศาสนายิวอยู่ ประสบการณ์ของเราเองที่เป็นมนุษย์ซึ่งถูกสร้างตามรูปเหมือนของเจ้านั้นบอกเราว่า เราไม่มีความปรารถนาใดโดยเฉพาะหรือเหตุผล

³¹ ‘Jesus-olatry’

³² Mariolatry

³³ ปฐมกาล 9:6 “เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ตามพระฉายาของพระองค์” (หรือ สร้างมนุษย์ “ตามอย่างเรา” ในปฐมกาล 1:26)

โดยธรรมชาติที่จะเรียกร้องความเท่าเทียมกับพระเจ้า เว้นแต่เราจะพันเพื่อนหรือทำเช่นนั้นด้วยเหตุผลทางการเมืองเหมือนกรณีของซีซาร์ของอาณาจักรโรมัน

ถ้าหากไม่มีความเชื่อมโยงที่ชัดเจนระหว่างสองสิ่งนี้ในฟิลิปปี 2:6 (มีรูปลักษณะของพระเจ้าและการยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า) แล้วทำไมเปาโลจึงเชื่อมโยงสองสิ่งนี้? นี่เป็นเพราะฟิลิปปี 2:6 เป็นต้นไป เป็นเสียงสะท้อนที่ลึกซึ้งซึ่งทางฝ่ายวิญญาณของการสร้างมนุษย์ในปฐมกาล

เราได้เห็นว่า “รูปลักษณะของพระเจ้า” มีความเชื่อมโยงอยู่แล้วกับปฐมกาล (รูปเหมือนและเหมือนอย่างพระเจ้า และข้อเท็จจริงที่ว่าอาดัมได้ถูก “ปั้น” ด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง) ความเชื่อมโยงยิ่งลึกซึ้งขึ้นเมื่อเรานำเอาส่วนสำคัญของการยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้าเข้ามา คือฟิลิปปี 2:6 นำเรากลับไปยังเรื่องราวของการทดลองในปฐมกาล ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญยิ่งกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของอาดัม และยิ่งคล้ายคลึงกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของพระเยซูด้วย (แม้จะในเวลาและสถานที่ที่ต่างกัน และมีผลที่ตามมาต่างกัน)³⁴

ในความคล้ายคลึงกันนี้ก็ยังคงมีความแตกต่างระหว่างอาดัมกับพระคริสต์ เราจะเห็นการแยกแยะที่ชัดเจน คือคนหนึ่งเป็นมนุษย์คนแรกและอีกคนเป็นมนุษย์คนที่สอง คนหนึ่งคืออาดัมคนแรก อีกคนหนึ่งคืออาดัมคนสุดท้าย (1 โครินธ์ 15:47, 48) แต่กระนั้นทั้งสองคนก็เริ่มต้นจากการเป็นมนุษย์ที่ปราศจากบาป ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์นั้นมีเฉพาะอาดัมและพระเยซูที่เผชิญกับการทดลองขั้นสูงสุดที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า แม้ว่ามนุษย์เราเผชิญกับการทดลองต่างๆตลอดเส้นทางชีวิต แต่การทดลองเหล่านั้นจะไม่เหมือนแบบที่อาดัมและพระเยซูได้เผชิญในฐานะที่เป็นมนุษย์ผู้ปราศจากบาป เพราะเราได้ทำบาป เราจึงไม่คิดที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า เราไม่เคยมีประสบการณ์และจะไม่ได้มีประสบการณ์การทดลองในระดับเดียวกับการทดลองที่อาดัมและพระเยซูเผชิญ

เริ่มแรกนั้น อาดัมเป็นผู้ที่ไม่มีบาปโดยข้อเท็จจริงเพียงว่าไม่ได้ทำบาป แต่เขาก็ไม่สมบูรณ์แบบในคุณธรรม เพราะความสมบูรณ์แบบในคุณธรรมนั้นโดยธรรมชาติแล้วไม่สามารถทำให้เกิดขึ้นด้วยการที่พระเจ้าตรัสสั่ง แต่จะต้องบรรลุถึงโดยการทดสอบความเชื่อ อาดัมไม่มีบาปในลักษณะเดียวกับที่เด็กทารกไม่มีบาป เพราะว่าทารกยังไม่ได้กระทำความบาปและไม่สามารถที่จะแยกแยะถูกผิดได้ จะอย่างไรก็ตามในประเด็นสุดท้ายนี้ อาดัมกับเอวาแตกต่างจากเด็กทารกเพราะพวกเขาเข้าใจดีว่า พวกเขาจะต้องเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าที่จะไม่กินผลไม้ต้องห้าม เพราะฉะนั้นความบาปของพวกเขาจึงเทียบได้กับการจงใจไม่เชื่อฟัง ซึ่งไม่เหมือนกับการกระทำที่ไม่รู้ของเด็ก การไม่เชื่อฟังของอาดัมกับการเชื่อฟังของพระเยซูเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งที่เกี่ยวข้องกับความรอดของมวลมนุษย์ “เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่

³⁴ ความเชื่อมโยงระหว่างฟิลิปปีบทที่ 2 กับปฐมกาลนี้ไม่ได้หายไปในบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ คำอ้างอิงของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น *คู่มือการใช้พระคัมภีร์เดิมในพระคัมภีร์ใหม่* เกี่ยวกับฟิลิปปี 2:6-8 กล่าวว่า “มีขอบข่ายความคิดเชื่อมโยงที่ไม่อาจโต้แย้งได้ ระหว่างฟิลิปปีบทที่ 2 กับปฐมกาลบทที่ 1 ถึง 3”, *พจนานุกรมเกี่ยวกับภาพในความคิดของพระคัมภีร์*, ใน “ฟิลิปปี”, กล่าวว่า “คำกล่าวอ้างว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า (ฟิลิปปี 2:6) อาจเป็นการอ้างถึงความบาปของอาดัม ที่พยายามยึดฉวยความเป็นพระเจ้า (ปฐมกาล 3:4-6)”

ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น” (โรม 5:19)

ความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างการไม่เชื่อฟังของอาดัมกับการเชื่อฟังของพระคริสต์ จะถูกเผยให้เห็นในการเผชิญกับการทดลองจากซาตานตามลำดับ ในกรณีของพระเยซูนั้น ความสำคัญของการทดลอง (มัทธิว 4:1-11; ลูคา 4:1-13) อยู่ที่ข้อเท็จจริงว่า การทดลองเกิดขึ้นเมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ ซึ่งเหมือนกับข้อเท็จจริงที่ว่า อาดัมกับเอวาถูกทดลองไม่นานหลังจากที่พวกเขาเริ่มเข้าไปอยู่ในสวน

ฟิลิปปี 2:6-9 เป็นภาพของพระเยซูคริสต์มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ผู้ไม่ยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า การเชื่อฟังพระเจ้าของพระองค์ก็คือการปฏิเสธความบาปอย่างเด็ดเดี่ยว ในทางกลับกันก็เหมือนกับที่ความบาปก็คือการปฏิเสธการปกครองของพระเจ้า และการยืนยันความเท่าเทียมกับพระเจ้า ความบาปของอาดัมถือเป็น “การละเมิด” (โรม 5:14)³⁵ ซึ่งเป็นการ “ไม่สนใจ การฝ่าฝืน” คำสั่งของพระเจ้า (เธเยอร์, *parabasis*)³⁶ และมีรากฐานมาจากการไม่เชื่อฟัง (“การละเมิดหรือการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง” ฮีบรู 2:2)³⁷

แต่พระเยซูทรงแตกต่างจากอาดัมตรงที่ “ทรงถ่อมพระองค์ลง โดยการยอมเชื่อฟังจนถึงความตายบนกางเขน” (ฟิลิปปี 2:8) ความสมบูรณ์แบบของพระองค์อยู่ที่การเชื่อฟังอย่างแน่วแน่ของพระองค์ต่อพระบิดาตลอดชีวิตของพระองค์ และยังสัตย์ซื่อไปจนถึงการสิ้นพระชนม์อย่างทุกข์ทรมานและอย่างน่าอดสูบนกางเขน การที่พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้านั้น ไม่ได้เป็นการต่อสู้เพียงแค่ว่าครั้งเดียว แต่เป็นสิ่งที่ต่อสู้ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ที่อยู่บนโลกนี้ ดังที่พระองค์ได้ทรงเผชิญกับการทดลองที่ละเอียดอ่อน แม้กระทั่งตั้งแต่ออนเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์

ในขณะที่มนุษย์คนแรกยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า (ปฐมกาล 3:5 “เจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า”) แต่มนุษย์คนที่สองซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ได้ทรงปฏิเสธความคิดเช่นนั้น

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะอ่านฟิลิปปี 2:6 ให้หมายความว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้วคือเป็น “พระผู้เป็นเจ้าพระบุตร” ในขณะที่พระองค์ปฏิเสธที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า แต่ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว เหตุใดพระองค์จึงจำเป็นต้องยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้าถ้าหากว่าพระองค์ทรงมีความเท่าเทียมกับพระเจ้าในทุกด้านตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ? การโต้แย้งว่าพระองค์เต็มพระทัยที่จะสละความเท่าเทียมของพระองค์กับพระเจ้านั้นดูไม่น่าเชื่อถือ เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่ใครจะทิ้งธรรมชาติที่เป็นเนื้อแท้ของตนเอง ตัวอย่างเช่น ไม่มีใครที่สามารถจะถ่อมตัวเองลงให้เป็นสุนัขได้ เขาสามารถเลียนแบบการเห่าของสุนัขได้ แต่ไม่มีมนุษย์คนไหนจะมาเป็นสุนัขได้ และเนื่องจาก

³⁵ โรม 5:14 “ความตายก็ได้ครอบงำตลอดมา ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่ไม่ได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบอย่างของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง”

³⁶ Thayer หรือพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์

³⁷ ฮีบรู 2:2 “เพราะหากพระดำรัสซึ่งบรรดาทูตสวรรค์กล่าวไว้นั้นปรากฏเป็นความจริง และการล่วงละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับโทษตามที่ควรแล้ว”

พระเจ้าทรงไม่สามารถจะหยุดการเป็นพระเจ้าได้ ฉะนั้นการตีความฟิลิปปี 3:3 ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงดูไม่สอดคล้อง

การแปลข้อนี้ของฉบับ ESV (“ที่แม้จะอยู่ในรูปลักษณะของพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้ทรงยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า”) เป็นตัวแทนของพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษทั้งหลาย แต่ฉบับ NIV ยกเลิกการแปลและกล้าเสี่ยงที่จะตีความทางศาสนศาสตร์เมื่อกล่าวว่า “ผู้ทรงธรรมชาติพระเจ้า แต่ไม่ได้ทรงยึดในความเท่าเทียมกับพระเจ้า” คำว่า “ทรงธรรมชาติพระเจ้า” นี้ไม่พบในข้อความภาษากรีกจากฟิลิปปี 2:6 นี้ แสดงให้เห็นว่าผู้แปลทั้งหลายของฉบับ NIV คงไม่ได้คิดว่าคำกล่าวเดิมของเปาโลเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่เคยคิดหรือว่า ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว ทำไมพระองค์จึงยังต้อง “ยึดฉวยที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า” ด้วย? การตีความของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจากฟิลิปปี 2:6 เป็นการทำลายความหมายที่ถูกต้องของคำ เป็นการดูถูกสติปัญญาของเรา และแสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์กล่าวคำที่ไม่สมเหตุผล

เมื่อก่อนนี้ความคิดของเราถูกปรับให้เข้ากับความคิดพลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่การตีความเช่นนี้ไม่ได้ดูเหมือนว่าไม่สมเหตุผล ตอนนี้อยู่ยอนึก ผมเห็นว่าด้านหนึ่งที่นำตักใจของความเคยชินกับข้อผิดพลาดก็คือ การไม่สามารถมองเห็นได้ชัด นี่คือนี่ที่พระคัมภีร์เรียกว่าตาบอด เพราะมันชิงเอาความสามารถของเราที่จะมองเห็นความจริงที่ชัดแจ้งไปเสีย ผลของความตาบอดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ทำให้ความงดงามของข้อนี้และพระคัมภีร์ทั้งตอนจากฟิลิปปี 2:6-11 ซึ่งเปาโลกล่าวถึงความถ่อมพระองค์และการเชื่อฟังพระเจ้าของพระเยซูและเป็นผลให้พระองค์ทรงได้รับการถวายเกียรติจากพระบิดานั้นถูกทำลายไปหมด นี่คือนี่ที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทำกับพระคัมภีร์หลายตอน

การตีความของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ทำให้เกิดปัญหาทำนองเดียวกันในตอนท้ายของเพลงสรรเสริญ (ข้อ 8 ถึง 11) ซึ่งกล่าวว่า พระเจ้าทรงยกพระเยซูขึ้นสูงสุดในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น จนกระทั่งว่าโดยพระนามนี้ ทุกเข้าในสวรรค์ ที่แผ่นดินโลก ใต้พื้นแผ่นดินโลกจะคุกกราบพระเยซู และทุกสิ่งจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า

แต่คำกล่าวนี้จะนำมาใช้กับพระเจ้าพระบุตรของความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้อย่างไร? ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว ทุกเข้าก็จะคุกกราบพระองค์อยู่แล้ว และทุกสิ่งก็จะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าอยู่แล้ว นี่คือนี่ที่ฟิลิปปีบทที่ 2 ยกพระเกียรติสิริของพระเจ้าที่พระเยซูผู้เป็นพระเจ้านิรันดร์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทรงมีอยู่แล้ว? จะมีใครไหมที่จะสามารถถูกยกย่องได้สูงมากขึ้นกว่านี้ในเมื่อรู้ความจริงแล้วว่าผู้เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด? การยกย่องพระเยซูในคำสอนของเปาโลก็คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงให้กับพระองค์ แต่จะไม่มีควมจำเป็นต้องให้การยกย่องเช่นนั้นถ้าพระเยซูทรงมีพระเกียรติสิริของความเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว การตีความของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจึงดูเป็นไปได้

พระคัมภีร์ฉบับนิวเยรูซาเล็ม (NJB) เป็นพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการของคาทอลิกนอกประเทศสหรัฐอเมริกา กล่าวไว้ว่าประทับใจในความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง แต่ที่น่าประทับใจยิ่งขึ้นก็คือความสมัครใจที่จะทิ้งการตีความฟิลิปปี 2:6-11 ตามแบบฉบับของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ และนอกจากนี้ยังตระหนักถึงความเหมือนกันของรูปลักษณะของพระเจ้ากับพระฉายาของพระเจ้า ข้อที่ตัดตอนต่อไปนีมาจากฉบับ NJB ที่คำว่า *kenosis* หมายถึงการทำให้ตัวเองไม่มีความสำคัญ³⁸

[ฟิลิปปี 2:6-11] เข้าใจกันว่าเป็น *kenosis* ของพระคริสต์ในการทิ้งพระเกียรติสิริความเป็นพระเจ้าของพระองค์เองเพื่อจะมีชีวิตอย่างมนุษย์และรับการทรมานทุกข์ เป็นไปได้อย่างมากว่า ตรงนี้พระเยซูทรงเป็นอาดัมคนที่สองที่แตกต่างจากอาดัมคนแรก อาดัมคนแรกที่อยู่ในรูปลักษณะหรือรูปเหมือนของพระเจ้านั้นได้พยายามที่จะยึดฉวยความเท่าเทียมกับพระเจ้า และด้วยความทะนงตนนี้จึงตกลงในบาป แต่ตรงกันข้ามกับพระเยซูที่ด้วยการถ่อมตนของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า ในการตีความแบบดั้งเดิมแต่น่าจะเป็นไปได้น้อยกว่า ที่การทำให้ตัวเองไม่มีความสำคัญหรือ *kenosis* นี้แสดงให้เห็นถึงการปฏิเสธความปรารถนาของตนเองโดยสมัครใจของพระเยซูในช่วงชีวิตที่พระองค์ทรงอยู่ในโลก เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติพระเจ้า แต่การตีความแบบนี้ไม่เพียงแต่จะไม่ค่อยตรงตามพระคัมภีร์แล้ว ก็ยังผิดยุคสมัยอีกด้วยกับการพัฒนาศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระคริสต์ตามความคิดของเปาโลในตอนนี้ (ฉบับ NJB, เซิงอรรถฟิลิปปี 2:5d และฟิลิปปี 2:7g)

กษัตริย์เมืองไทระอวดตัวเป็นพระเจ้า

การพิพากษาของพระยาห์เวห์ต่อกษัตริย์แห่งไทระให้แก่งัดกับเราว่า การที่คน ๆ หนึ่งอยากจะเป็นเหมือนพระเจ้านั้นหมายความว่าอะไร พระคัมภีร์ตอนต่อไปนี้เข้าใจยากเพราะใช้การอ้างอิงสี่ระดับ ฉะนั้นเพื่อจะเข้าใจความคิดกว้าง ๆ ให้อ่านสามประโยคที่เป็นตัวเอนก็พอ

พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่เจ้าผู้ครองแห่งไทระว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะใจของเจ้าหยิ่งผยอง และเจ้ากล่าวว่า “ข้าเป็นพระเจ้า ข้านั่งบนที่นั่งของพระเจ้าทั้งหลาย ในใจกลางท้องทะเล” แต่เจ้าเป็นแค่มนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า แม้เจ้าจะทำให้ใจของเจ้าเหมือนใจของพระเจ้า... เจ้าได้เพิ่มพูนทรัพย์สมบัติของเจ้า และใจของเจ้าก็ผยองในทรัพย์สมบัติของเจ้า ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้านายจึงตรัสว่า เพราะเจ้าทำให้ใจของเจ้าเหมือนใจของพระเจ้า ดังนั้น จงดูสิ เราจะนำคนต่างชาติมาต่อสู้อเจ้า เป็นชนชาติที่โหดเหี้ยมที่สุดใบบรรดาประชาชาติ และพวกเขาจะชกดาบของพวกเขาทำหัน... พวกเขาจะผลักเจ้าลงไปในขุมนรก แล้วเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าในใจกลางท้องทะเล เจ้ายังจะกล่าวอีกใหม่ว่า “ข้าเป็นพระเจ้า” ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า? แม้เจ้าจะเป็นแค่มนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า ในมือของคนที่มาฆ่าเจ้า?” (เอเสเคียล 28:1-9, ฉบับ ESV, โดยใช้ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู)

พระคัมภีร์ตอนนี้พูดถึงกษัตริย์แห่งไทระเป็นคำกวีว่าเป็นเสมือนพระเจ้า แต่พระองค์ก็เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง ที่คิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้า สิ่งนี้คล้ายคลึงกับการอวดตัวในอิสยาห์ 14:13-14 (“ข้าจะขึ้นไป

³⁸ หรือการทิ้งตัวเองจนไม่เหลืออะไร (ผู้แปล)

ยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า...ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด”) และการไหว้รูปเคารพที่เห็นในกิจการ 12:22-23 (ทูตสวรรค์ทำให้เฮโรด อากริปปาเป็นโรคร้ายและสิ้นพระชนม์ เพราะทรงรับการยกย่องให้เป็นรูปเคารพจากฝูงชนที่ประกาศว่าพระองค์เป็นพระเจ้า)

จากตัวอย่างเหล่านี้เราจะเห็นว่ามนุษย์โดยเฉพาะที่อยู่ในฐานะที่มีอำนาจทางโลก ทะเยอทะยานที่จะเป็นเหมือนพระเจ้า นี่คือการทะเยอทะยานของอาดัมและเอวา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะถูกสร้างให้เหมือนอย่างพระเจ้า แต่พวกเขาก็อยากจะได้ความรู้ และความรู้คือพลังอำนาจ ที่จะเป็น “เหมือนอย่างพระเจ้า” (ปฐมกาล 3:5)³⁹ มนุษย์มักต้องการที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้าเสมอ

อยู่ในรูปลักษณะของคนรับใช้

เหตุการณ์ในพระชนม์ชีพของพระเยซูตามภาพคร่าว ๆ ในฟิลิปปีบทที่ 2 ได้เกิดขึ้นบนโลกและไม่ได้อยู่ในขอบเขตที่มีอยู่ก่อน (ก่อนเป็นมนุษย์ หรือก่อนเกิด) ตามการคาดการณ์ของบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ การที่พระเยซูทรงอยู่ในรูปลักษณะหรือรูปเหมือนของเจ้านั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนก็เป็น เมื่อเขาหรือเธอเกิดเข้ามาในโลก (หรือในกรณีของอาดัมกับเอวาเมื่อถูกสร้าง) พระเยซูก็ทรง “เกิดจากครรภ์ของผู้หญิง” (กาลาเทีย 4:4)⁴⁰ เช่นเดียวกับมนุษย์อย่างเรา แม้ว่าพระองค์จะทรง “บังเกิดจากพระวิญญาณ” ด้วยเมื่อทรงบังเกิดมา (ลูกา 1:35, เปรียบเทียบยอห์น 3:5, 6, 8)⁴¹ พระองค์ก็ไม่ได้เป็นมนุษย์น้อยลง เพราะเหตุนี้ ในทำนองเดียวกันเมื่อเราบังเกิดจากพระวิญญาณ เราก็ไม่ได้เป็นมนุษย์น้อยลง ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ใหม่ที่เกิดจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูถูกใช้เป็นข้อโต้แย้งในการยืนยันการเป็นพระเจ้าของพระองค์ เป็นเรื่องน่าสนใจที่คัมภีร์กูรอ่านของศาสนาอิสลามให้เนื้อที่ส่วนใหญ่กับหัวข้อเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซู โดยไม่เคยนำมาเป็นหลักฐานในการเป็นพระเจ้าของพระองค์

เนื่องจากเหตุการณ์อื่น ๆ ในเพลงสรรเสริญของฟิลิปปีบทที่ 2 ที่เกิดขึ้นบนโลกนั้นชัดเจนเพียงพอ เช่น การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขน ภาษากรีกของเพลงสรรเสริญนี้สะท้อนให้เห็นในคำเช่น “รูปลักษณะ” และ “เหมือน” ปรากฏซ้ำอีกในข้อ 7 ว่า “อยู่ในรูปลักษณะของคนรับใช้ ทรงถือกำเนิดเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย (ฉบับ ESV)” ภาษาของ “รูปลักษณะ” ยังปรากฏในข้อถัดไปว่า “และเมื่อทรงปรากฏในรูปลักษณะของมนุษย์นั้น” (ข้อ 8) การใช้คำ “รูปลักษณะ” ซ้ำนี้มีจุดมุ่งหมายมากกว่าการแค่พูดซ้ำ เพราะภาษาของ “รูปลักษณะ” หรือ “รูปลักษณะมนุษย์” มุ่งหมายเพื่อจะสะท้อนให้เห็นเรื่องราวของการสร้างอาดัมในปฐมกาล (อาดัมถูก “ปั้นให้มีรูปร่าง” โดยพระเจ้า)

³⁹ ปฐมกาล 3:5 “เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเขาจักกินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเขาจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเขาจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว”

⁴⁰ กาลาเทีย 4:4 “แต่เมื่อถึงกำหนด พระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาประสูติจากครรภ์ของผู้หญิง ถือกำเนิดภายใต้บาท บัญญัติ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁴¹ ลูกา 1:35 ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาเหนือเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่เกิดมานั้นจะได้อื่อว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ความเต็มพระทัยของพระเยซูที่จะเป็นผู้รับใช้ที่ต่ำต้อย เป็นกุญแจสำคัญในการทำพันธกิจทั้งสิ้นของพระองค์ การตัดสินใจที่ต่ำต้อยเป็นการตัดสินใจที่จะเชื่อฟังพระเจ้า การแสดงให้เห็นถึงการเชื่อฟังอย่างสูงสุดของพระเยซู ทำให้ส่วนนี้ของเพลงสรรเสริญมาถึงจุดสูงสุดที่ “พระองค์ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความตาย แม้แต่ความตายบนกางเขน” พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะทนทุกข์ทรมานและตายเหมือนผู้ร้ายทั่วไปโดยไม่เหลือเกียรติไว้เลย “ไม่มีใครชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตตามที่เรที่ตั้งใจเอง” (ยอห์น 10:18)

ด้วยการเชื่อฟังอย่างทั้งหมดของพระองค์ ทำให้พระเยซูทรงทิ้งห่างอาดัมที่อ่อนกำลังในการไม่เชื่อฟังไว้ข้างหลัง จนอาดัมแทบจะมองไม่เห็นเมฆคลุมรบบแห่งชัยชนะของพระเยซูที่ลอยขึ้นสู่สวรรค์ (ใช้ภาพของเอลีชาที่เฝ้าดูเอลียาห์ถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์)

สิ่งที่อาดัมไปไม่ถึงก็คือในการเป็น “เหมือนพระเจ้า” นั้น ตอนนั้นพระเจ้าพระบิดาทรงมอบให้กับพระเยซู การเป็นเหมือนพระเจ้าหมายความว่าอะไรหรือ? มันจะรวมถึง “การมีส่วนร่วมในพระลักษณะของพระเจ้า” อย่างไม่มีข้อสงสัยเลย (เปรียบเทียบ 2 เปโตร 1:4)⁴² นอกจากนี้ยังรวมถึงการได้รับสิทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกด้วย (มัทธิว 28:18)⁴³

ความถ่อมพระทัยของพระเยซูเป็นภาพสะท้อนของความถ่อมพระทัยของพระเจ้า ที่แสดงให้เห็นในการรับใช้ประชากรของพระองค์ มีพวกเราคนที่สามารถคาดคิดว่าพระเจ้าจะทรงทำงานของคนรับใช้หรือคนงาน? ผมได้อธิบายถึงแง่มุมนี้ของพระเจ้าพร้อมรายละเอียดพอควรในหนังสือพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว (TOTG) บทที่ 5 โดยชี้ไปที่งานอย่างคนใช้ที่พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะทำเพื่อมนุษย์ คือพระเจ้าได้ทรงปลุกสวนในเอเดนสำหรับมนุษย์ ได้ทรงจัดเตรียมหนังสือตัวให้อัดมกับเอวาสามใส่หลังจากที่พวกเขาได้ทำบาป และยังได้ทรงฝังร่างที่ไร้ชีวิตของโมเสสไว้บนเขาปิศาจ! การทำงานหุยมหิมเหล่านี้ของคนรับใช้โดยเฉพาะการฝังศพโมเสส ที่บรรดานักปรัชญาศาสนาหลายคนถือว่าไม่เหมาะสมกับพระเจ้า ความคิดและใจของพวกเขาไม่กว้างพอที่จะปรับความคิดที่ว่าพระเจ้าผู้ “สถิตอยู่ไกลโพ้น” จะยอมให้ “พระหัตถ์ของพระองค์เปราะเปื้อน” กับงานต่ำ ๆ อย่างคนใช้ แม้แต่งานที่เปราะเปื้อนอย่างการฝังศพโมเสส แม้ว่าเหล่าทูตสวรรค์จะไม่ได้ปรากฏตัวในเรื่องราวที่พระเจ้าทรงทำงานของคนใช้จากตั้งแต่ปฐมกาลไปจนถึงเฉลยธรรมบัญญัติ ผู้อธิบายบางคนได้กล่าวโดยไม่มี การสนับสนุนจากพระคัมภีร์ว่า แท้จริงแล้วพระเจ้าได้ทรงบัญชาพวกทูตสวรรค์ให้ทำงานเหล่านี้ จากทั้งหมดนี้เราจะเห็นว่าพระยาห์เวห์ทรงงดงามด้วยพระสิริและความถ่อมพระทัยอย่างไม่มีใครเทียบได้ของพระองค์ เกินกว่าที่ปัญญาอันน้อยนิดของเราจะนึกคิดได้

นี่เป็นท่าทีเดียวกันของคนรับใช้ที่ยอดเยี่ยม ที่เราเห็นในพระเยซูผู้สิ้นพระชนม์ไม่ใช่หรือ เมื่อพระองค์ประทับนั่งข้างกองไฟ ขณะพระองค์ทรงเริ่มเตรียมอาหารเข้าให้กับเหล่าสาวกของพระองค์ที่แคว้นกาลิลี (ยอห์น 21:9-13)? คำกล่าวของเปาโลเป็นความจริงที่เดียวที่พระเยซูทรงทำให้พระเจ้าผู้ที่เรา

⁴² 2 เปโตร 1:4 “โดยสิ่งเหล่านี้พระองค์จึงได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้ พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า”

⁴³ มัทธิว 28:18 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ตี ในแผ่นดินโลกก็ตีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว”

มองไม่เห็นปรากฏให้เห็นได้ ผู้ที่ดูหมิ่นเรื่องราวในพระคัมภีร์เดิม ที่พระยาห์เวห์ทรงทำงานของคนรับใช้ จะดูหมิ่นเรื่องราวในพระคัมภีร์ใหม่ด้วยไหม ที่พระเยซูทรงทำอาหารมื้อเช้าที่ กาลิลี หรือเหตุการณ์ที่สรุปรวมชีวิตของพระเยซูในฟิลิปปีบทที่ 2 ที่พระองค์ทำให้พระเจ้าผู้ที่เรามองไม่เห็นปรากฏให้เห็นได้? ถ้าเราเอาเหตุการณ์ในฟิลิปปี 2 ออกไปจากชีวิตของพระองค์ แล้วจะเหลืออะไรไว้หรือ? ฟิลิปปีบทที่ 2 ไม่ใช่การสรุปชีวิตและพันธกิจทั้งหมดของพระเยซูหรือ? ชีวิตในทุกด้านของพระองค์และความตายของพระองค์ ไม่ได้สรุปไว้อย่างสมบูรณ์ในเพลงสรรเสริญที่ยอดเยี่ยมนี่ ที่พระเยซูทรงสำแดงพระสิริของพระยาห์เวห์จนเราเห็น “พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบน พระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (หัวข้อย่อของหนังสือเล่มนี้) หรือหรือ?

องค์ผู้เป็นเจ้าของพระสิริ

ฟิลิปปีบทที่ 2 แสดงให้เห็นการยกย่องพระเยซู ซึ่งเป็นผลมาจากการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ของพระองค์ พระเจ้าพระบิดาทรงยกพระเยซูขึ้นให้ประทับอยู่ข้าง ๆ พระองค์เอง เพื่อที่พระเยซูจะทรงมีส่วนกับพระสิริของพระองค์ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ และเนื่องจากเป็นพระสิริของพระยาห์เวห์เองที่ส่องออกมาจากพระคริสต์ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อ “เป็นการถวายพระเกียรติสิริแต่พระเจ้าพระบิดา” (ข้อ 11)⁴⁴

คำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” (“Lord”) ได้มอบให้โดยเฉพาะกับพระเยซูพระเมสสิยาห์ดังที่ “พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั้น ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของและพระเมสสิยาห์” (กิจการ 2:36) คำว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” ที่นำมาใช้กับพระเยซูนั้นไม่ใช่คำเรียกพระเจ้า แต่เป็นคำเรียกที่ยกย่องที่พระบิดาทรงมอบให้พระองค์เป็นพิเศษ เราจะต้องไม่สับสนกับคำ “Lord” ที่นำมาใช้กับพระเยซู และคำ “LORD” ที่ใช้แทนคำ “YHWH” (พระยาห์เวห์) ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ ข้อพระคัมภีร์เดิมต่างๆ ที่ยกมาอ้างอิงในพระคัมภีร์ใหม่มักมีคำว่า “Lord” ในพระคัมภีร์เดิม (เมื่อควรถูกแปลว่า “YHWH” หรือ “Yahweh”) และมีคำว่า “Lord” ในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นความสับสนที่ทำให้เข้ากับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ความเท็จเติบโตจากการเอามาใช้ปนกันและจากความคลุมเครือ แต่ความจริงไม่มีความคลุมเครือ

พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของพระสิริ” (1 โครินธ์ 2:8, ยากอบ 2:1)⁴⁵ เพราะทรงได้รับการยกย่องจากพระบิดา คำเรียกนี้ไม่ได้ใช้กับพระยาห์เวห์ในพระคัมภีร์เดิมและไม่มีปรากฏในพระคัมภีร์เดิมเลย อย่างไรก็ตามพระยาห์เวห์ไม่ได้ถูกเรียกว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของพระสิริ” แต่พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “กษัตริย์ผู้ทรงพระสิริ” ในบทเพลงสดุดี 24:7-10 ที่ดังงามเหล่านี้

ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้น!

บานประตูโบราณเอ๋ย จงยกขึ้นเถิด! เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา

กษัตริย์ผู้ทรงพระสิรินั้นคือผู้ใด?

⁴⁴ ฟิลิปปี 2:11 “เพื่อทุกคนจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของ อันเป็นการถวายพระเกียรติแต่พระเจ้าพระบิดา”

⁴⁵ 1 โครินธ์ 2:8 “ไม่มีอำนาจครอบครองใด ๆ ในยุคนี้รู้จักพระปัญญานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้วจะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระสิริตรงกางเขน”

คือพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเข้มแข็งและทรงอำนาจ พระยาห์เวห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม!

ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้น!

บานประตูโบราณเอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา

กษัตริย์ผู้ทรงพระสิรินั้นคือผู้ใด?

คือพระยาห์เวห์จอมทัพ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริ!

ในทางกลับกัน พระเยซูทรงถูกเรียกว่าองค์ผู้เป็นเจ้าของแห่งพระสิริผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ดังที่ว่า “ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆ ในยุคนี้รู้จักพระปัญญานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้ว จะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของแห่งพระสิริ ตรึงกางเขน” (1 โครินธ์ 2:8) ในสมัยที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราไม่เห็นปัญหาที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะเป็นผู้ที่ถูกตรึงตายบนกางเขน ไม่ได้ตระหนักว่าเนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นอมตะที่ไม่สามารถตายได้และทรงดำรงอยู่ “ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล” พระองค์ไม่สามารถตายได้โดยการถูกตรึงกางเขนหรือโดยวิธีอื่นใดที่จะฆ่าให้ตายได้

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่ในทิศทางเดียวกับพระคัมภีร์เมื่อพวกเขาบอกว่าพระเยซูทรงได้รับพระเกียรติและพระสิริเพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความตาย แต่ดูเหมือนพวกเขาได้มองข้ามหลักการพื้นฐานของข้อเชื่อในตรีเอกานุภาพเรื่องการดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ คือถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ก่อนตามที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นในฟิลิปปี 2:6 (“ผู้ที่แม้จะทรงอยู่ในรูปลักษณ์ของพระเจ้า”) ดังนั้นด้วยเหตุที่บุคคลผู้นี้เป็น พระเจ้า ฉะนั้นจึงต้องเป็นอมตะ และเพราะฉะนั้นจึงไม่สามารถตายบนกางเขนได้ เมื่อดูตามการให้เหตุผลในแนวนี้ต่อไปอีก ก็ จะเห็นว่ากรรยกย่องซึ่งเป็นผลมาจากการเชื่อฟังของพระองค์จนถึงความตายนั้น ไม่สามารถมอบให้กับพระองค์ได้ถ้าพระองค์ไม่สามารถจะตายได้ ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้สองอย่างที่อยู่ตรงหน้าเราคือ พระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้ (และไม่ใช่แค่พระเจ้าที่มีร่างกายเนื้อหนังเท่านั้น) และสามารถตายบนกางเขนได้ หรือไม่พระเยซูก็ทรงเป็นพระเจ้าตามที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบอกว่าพระองค์เป็น ซึ่งพระเยซูก็จะไม่สามารถถูกตรึงตายบนกางเขนหรือถูกอธิบายให้เห็นว่า ได้ทรงเชื่อฟัง “จนถึงความตาย” ได้ เราไม่สามารถมีทั้งสองทางได้

ถ้าเราจะบอกว่าแค่ร่างกายเนื้อหนังของพระเยซูเท่านั้นที่ตาย นั่นก็แก้ปัญหามาไม่ได้ เพราะร่างกายเนื้อหนังของพระองค์ไม่ได้ดำรงอยู่ก่อน แม้แต่ในความเชื่อตรีเอกานุภาพ ร่างกายเนื้อหนังของพระองค์ก็ไม่ได้ดำรงอยู่ก่อน ซึ่งในกรณีนี้ผู้ที่ตายบนกางเขนก็ไม่ได้เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ก่อนตามที่ทักท้วงจากฟิลิปปี 2:6 ถ้าที่ตายไปนั้นเป็นแค่ธรรมชาติของมนุษย์ แล้วใครกันหรือที่พระยาห์เวห์จะทรงยกย่องโดยที่ทุกเข้าจะคุกกราบพระองค์ หรือจะให้คุกกราบ “ธรรมชาติของมนุษย์”? พระเจ้าจะทรงยกย่องพระกายของพระเยซูที่ตายแล้วจริงๆ หรือว่าจะทรงยกย่องผู้ที่เป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ในร่างกายนั้น นั่นคือพระเจ้าพระบุตรผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนที่ได้จุติลงมาเกิดในพระเยซูใหม่? ตรงนี้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพติดอยู่ในปัญหาอันยุ่งยากที่สร้างขึ้นมาจากความไม่ถูกต้องที่เผยออกมาให้กับทุกคนที่เปิดรับความจริง

พระนามที่อยู่เหนือทุกนาม

บทกวีอันทรงงามในฟิลิปปีบทที่ 2 สรุปด้วยคำว่า “เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ข้อ 11) แต่การยกย่องพระเยซูจะนำพระเกียรติมาสู่พระเจ้าพระบิดามากกว่าที่จะเบนความสนใจของเราไปที่พระเยซูอย่างที่เกิดขึ้นในความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้อย่างไร?

คำตอบที่สรุปได้ของคำถามนี้อยู่ในข้อเท็จจริงที่เราได้เห็นในบทที่ 7 ว่ามีเพลงสรรเสริญพระเจ้าอยู่มากมายในพระคัมภีร์ใหม่ แต่กับพระเยซูนั้นมีอย่างมากที่สุดก็หนึ่งหรือสองแห่ง (เช่น โรม 9:5 ที่ถกเถียงกัน)⁴⁶ ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นพระเยซูไม่ได้รับการนมัสการเป็นพระเจ้า (ถึงแม้พระองค์จะทรงได้รับการยกย่องอย่างสูง) แม้แต่หลังจากที่พระองค์ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายและได้รับ “พระนามเหนือทุกนาม” (ฟิลิปปี 2:9) แต่การประทานพระนามเหนือทุกนามให้แก่พระเยซูนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้พระนามของพระเยซูสูงที่สุดในจักรวาล ถัดจากพระนามของพระองค์เอง เพื่อว่าโดยพระนามของพระเยซูนั้นทุกเขาจะคุกกราบ ให้เรามาดูตอนท้ายของเพลงสรรเสริญในฟิลิปปีบทที่ 2

ฟิลิปปี 2:9-11

⁹ ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นสูง และได้ประทานพระนามเหนือทุกนามแก่พระองค์

¹⁰ เพื่อว่าโดยพระนามของพระเยซูนั้น ทุกเขาในสวรรค์ บนพื้นโลก และใต้พื้นโลก จะคุกกราบ

¹¹ และทุกสิ่งจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่ พระเจ้าพระบิดา (ฉบับ ESV)

พระเจ้าได้ประทาน “พระนามเหนือทุกนาม” ให้แก่พระเยซู (ข้อ 9)⁴⁷ พระนามอะไรหรือที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พระองค์? เป็นพระนามพระยาห์เวห์ของพระเจ้าเองไหม? ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะมีสองบุคคลที่ถูกเรียกว่าพระยาห์เวห์ แต่ฟิลิปปี 2:9 ไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าได้ประทานพระนามพระยาห์เวห์ของพระองค์เองให้แก่พระเยซู นาม ๆ หนึ่งจะระบุถึงบุคคล ๆ หนึ่งโดยเฉพาะและไม่สามารถจะมอบให้กับคนอื่นได้

“ยาห์เวห์” เป็นนามเฉพาะและเป็นนามโดยสิทธิ์ ดังนั้นจึงไม่ได้เป็นแค่คำเรียกเช่น “องค์ผู้เป็นเจ้า” หรือ “กษัตริย์” ซึ่งสามารถมอบให้กับหลายบุคคลได้ นามเฉพาะนามหนึ่ง ๆ นั้นจะชี้เฉพาะบุคคลเมื่อมีวัตถุประสงค์เพื่อทำหน้าที่อ้างอิง ในกรณีนี้นามก็เป็นอัตลักษณ์ด้วย บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะไม่สามารถมอบอัตลักษณ์ของตนเองให้กับบุคคลอื่นได้ ไม่เช่นนั้นก็จะมีสองบุคคลที่ถูกอ้างถึงด้วยนามเดียวกัน ในเมื่อความเป็นจริงแล้วมีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นบุคคลที่ถูกอ้างถึงอย่างถูกต้อง (ผู้อ้างอิง) ยิ่งกว่านั้น

⁴⁶ ฉบับไทยคิงเจมส์แปลโรม 9:5 ว่า “พระคริสต์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิตย์ เอเมน”, ฉบับมอดธรรมร่วมสมัยแปลว่า “พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือสรรพสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์! อาเมน” และฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “คือพระองค์ผู้ทรงรับการสรรเสริญว่าเป็นพระเจ้าเหนือสารพัดเป็นนิตย์ อาเมน” (ผู้แปล)

⁴⁷ ต้นฉบับภาษากรีกส่วนใหญ่ไม่มีคำนำหน้านามที่ระบุแน่นอนใน “พระนามนั้นที่อยู่เหนือทุกนาม (*the name that is above every name*)” ดังนั้นฉบับคิงเจมส์ซึ่งยึดตามต้นฉบับนี้จึงใช้ “พระนามที่อยู่เหนือทุกนาม” (*a name which is above every name*)

ในขณะที่มีดาวิด เปโตร และมัทธิวอยู่มากมายในสังคมมนุษย์ แต่ก็มีเพียงพระยาห์เวห์เดียวเท่านั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4)⁴⁸

พระนามของพระยาห์เวห์ไม่สามารถจะมอบหรือถ่ายโอนให้คนอื่นได้ เพราะนาม ๆ หนึ่งอ้างถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ ผมไม่สามารถจะมอบนามอีริค ชาง⁴⁹ ของผมไปให้กับคนอื่นได้ (ซึ่งอย่างไรเขาก็มีชื่อของตัวเองอยู่แล้ว) หรือแม้หากว่านามของเขาจะเป็นอีริค ชาง ที่เหมือนกันโดยบังเอิญ พุดง่าย ๆ ก็คือผมไม่สามารถจะมอบนามของผมเองที่มีเพื่ออ้างถึงตัวผมเองนั้นเอาไปให้คนอื่นได้ นามของผมคือ วิธีที่ระบุถึงตัวผม ฉะนั้นผมจะเอาไปมอบให้กับคนอื่นได้อย่างไร? ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ ยาห์เวห์เป็นนามที่มีความหมายไม่ซ้ำกับใคร ที่ใช้เฉพาะกับพระองค์เท่านั้นและไม่มีใครอื่นอีก ดังนั้นจึงถ่ายโอนไม่ได้

ผู้มีชีวิตทั้งหลายมีนามซึ่งระบุอัตลักษณ์ของตน ไม่ว่าผู้มีชีวิตเหล่านั้นจะเป็นมนุษย์บนโลกหรือสิ่งที่เป็นวิญญาณในแดนสวรรค์ ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์กล่าวถึงนามของหัวหน้าทูตสวรรค์มีคาเอลและกาเบรียล (ยูดา 1:9; ลูคา 1:19)⁵⁰ พระเยซูก็ยังถามนามของฟีโลโครด้วย (มาระโก 5:9)⁵¹

เราขอถามอีกครั้งว่า เมื่อพระยาห์เวห์ประทาน “พระนามเหนือทุกนาม” ให้แก่พระเยซู นั่นคือนามอะไรหรือ? ในการรับมือกับคำถามนี้ เรากำลังเผชิญกับความจริงว่า พระนามของพระเจ้า “ยาห์เวห์” ถ้าจะพูดให้ถูกต้องแล้ว อาจเป็นนามเดียวที่สามารถกล่าวได้ว่า “เหนือทุกนาม” ดังนั้นเราจึงพยายามจะบ้ายเบียงโดยบอกว่าที่จริงนามที่มอบให้พระเยซูก็คือ “ยาห์เวห์” แต่แฝงอยู่ในนาม “เยซู” อย่างนั้นไหม? ปัญหาในการอธิบายเรื่องนี้ก็คือว่านาม “เยซู” (ที่หมายถึง “พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด” หรือ “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความรอด”) ได้มอบให้กับพระเยซูตอนที่ทรงบังเกิด ไม่ใช่ตอนที่พระองค์ทรงถูกยกขึ้นสูงในฟิลิปปี

เราเคยถามกันว่า นอกจาก “ยาห์เวห์” แล้วมีนามอะไรหรือที่เหนือนามอื่นทุกนาม? นั่นอาจเป็นคำถามที่ผิดที่จะถาม เพราะจริงๆ แล้วพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการยกตัวบุคคลของพระเยซูเองขึ้นสูงและดังนั้นจึงยกพระนามของพระองค์ขึ้นสูงด้วย การยกพระนามของพระเยซูเหนือนามอื่นทุกนามหมายความว่า พระเยซูเองทรงถูกยกขึ้นเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งหมด เพื่อว่าสิ่งทรงสร้างทั้งหมดจะ “ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้า” (เปรียบเทียบกิจการ 10:36 “องค์ผู้เป็นเจ้าเหนือคนทั้งหลาย”)⁵²

ฟิลิปปี 2:10-11 พุดคล้ายกับอิสยาห์ 45:23 ที่พุดถึงพระยาห์เวห์ว่า “ทุกเข่าจะกราบลงต่อเรา และทุกลิ้นจะปฏิญาณต่อเรา” นี่จะหมายความว่าพระเยซูทรงได้รับพระนามว่า “ยาห์เวห์” หรือไม่? ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะหมายความว่า พระเยซูก็ได้กลายเป็นพระยาห์เวห์แล้ว แต่เป็นไปไม่ได้เลย เพราะมันจะหมายความว่า พระยาห์เวห์ได้สูญเสียอัตลักษณ์ของพระองค์ หรือไม่ก็มีพระยาห์เวห์สององค์ ในขณะที่

⁴⁸ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา”

⁴⁹ Eric Chang

⁵⁰ ลูคา 1:19 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงตอบว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และพระองค์ทรงใช้ให้มาพุดกับท่าน”

⁵¹ มาระโก 5:9 แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร?” มันตอบว่า “ข้าชื่อกองพล เพราะว่าพวกเรามีหลายตนด้วยกัน”

⁵² กิจการ 10:36 “เรื่องซึ่งพระองค์ทรงฝากไว้กับพวกอิสราเอลคือการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือคนทั้งหลาย”

พระคัมภีร์กล่าวว่า มีพระยาห์เวห์เพียงองค์เดียว (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4) เรากำลังลืมอีกครั้งว่าฟิลิปปี 2:6-11 เป็นคำกวี เปาโลแค่กำลังยืนยันด้วยภาษากรีกว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูและยกพระนามของพระเยซูเหนือบรรดาสิ่งมีชีวิตถึงขนาดว่า พระเยซูทรงใช้สิทธิอำนาจของพระยาห์เวห์ในฐานะตัวแทนของพระองค์ อันที่จริงเปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าเป็นพระนามของ “พระเยซู” ที่ทุกเข้าจะคุกกราบ เพราะฉะนั้นพระเยซูจึงยังคงมีพระนามของพระองค์ว่า “เยซู” แต่ตอนนี้เรามันได้ถูกยกขึ้นเหนือนามทั้งปวง

ในสมัยของพระเยซูนั้น ชื่อ “เยซู” เป็นชื่อธรรมดาที่เหมือนกับโยชูวา แม้ว่าชื่อนี้จะเป็นชื่อธรรมดาในอิสราเอล แต่พระเจ้าก็ประทานให้แก่พระเยซูเมื่อทรงบังเกิดเพราะความหมายของชื่อว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความรอด” ที่เปิดเผยให้เห็นสิ่งที่พระยาห์เวห์จะทรงทำให้สำเร็จผ่านพระองค์ และเพราะว่าพระเยซูยังคง “เชื่อฟังจนถึงความตาย แม้กระทั่งความตายบนกางเขน” ไม่นานพระยาห์เวห์ก็ทรงยกย่องพระนาม “เยซู” ของพระองค์เหนือนามอื่นทุกนาม เพื่อว่าโดยพระนามของพระองค์นั้นทุกเข้าจะคุกกราบ เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ ในท่ามกลางเหตุผลอื่น ๆ นั้น พระยาห์เวห์ทรงได้รับการถวายพระเกียรติก็เพราะโดยการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นมาจากตายของพระเยซูที่พระเจ้าได้มาเป็นความรอดของเรา (“ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว” อีสยาห์ 12:2)⁵³

พระเยซูในฐานะองค์ผู้เป็นเจ้าของที่ถูกยกขึ้นสูง

การประทานพระนามเหนือทุกนามในฟิลิปปีนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซู นั่นคือเหตุผลที่ก่อนการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูจึงไม่ได้ทรงถูกเรียกว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” เว้นแต่ในสามความหมายต่อไปนี้

1. วิธีเรียกพระเยซูแบบสุภาพและให้ความนับถือนั้นตรงกับคำว่า “Sir” หรือ “Mister” หรือ “ท่าน” (มัทธิว 8:6, 8, 21; 15:22, 25, 27; ยอห์น 4:11, 15, 19, 49 ฯลฯ)⁵⁴
2. พระเยซูที่เป็นอาจารย์หรือรับบีกับเหล่าสาวกและผู้ติดตามที่อยู่ภายใต้พระองค์ (ยอห์น 6:68; 13:13, 14)⁵⁵
3. การอ้างอิงทางอ้อมถึงพระเยซูว่าเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของด้วยคำอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิมในพระคัมภีร์ใหม่ เช่น “The Lord said to my Lord” (“พระเจ้าตรัสกับองค์ผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า” ในมัทธิว

⁵³ อีสยาห์ 12:2 “ดูเถิด พระเจ้าเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระยาห์เวห์ คือพระยาห์เวห์เองทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว”

⁵⁴ ยอห์น 4:19 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงๆ แล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ”

⁵⁵ ยอห์น 13:13 “พวกท่านเรียกเราว่าพระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้น”

22:44⁵⁶ ซึ่งเป็นคำอ้างอิงมาจากสดุดี 110:1 ที่ “Lord” คำแรกหมายถึงพระยาห์เวห์ ส่วน “Lord” คำที่สองหมายถึงพระคริสต์)

คำเรียกว่า “Lord” (องค์ผู้เป็นเจ้าของ) ที่ใช้กับพระเยซูก่อนการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์นั้น ไม่ได้มีความหมายของการถูกยกขึ้นสูงเช่นเดียวกับ “Lord” ที่ใช้กับพระองค์หลังจากทรงคืนพระชนม์ ซึ่งสามารถยืนยันได้ด้วยการตรวจสอบคำ *kyrios* (Lord) ในศัพท์สัมพันธ์หรือโปรแกรมพระคัมภีร์ ในไม่ช้าก็จะเห็นได้ชัดว่าคำเรียก “Lord” ที่ใช้กับพระเยซูก่อนการคืนพระชนม์นั้นแท้จริงแล้วแตกต่างจากหลังการคืนพระชนม์

ในหนังสือกิจการ พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “Lord” ในความหมายของการถูกยกขึ้นสูงของฟิลิปปี 2:9 (“พระนามเหนือทุกนาม”) เปโตรรู้สึกปลาบปลื้มใจอย่างมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ในคำเทศนาของเขา ที่เขาประกาศโพล่งออกมากลางประโยคว่า “พระองค์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง” (กิจการ 10:36) เนื่องจากการพูดโพล่งออกมาด้วยความปลาบปลื้มยินดีนี้ ทำให้ชะงักการสิ้นไหลของประโยค ในฉบับแปลส่วนใหญ่จึงใส่ไว้ในวงเล็บ ในพระคัมภีร์ใหม่หลังหนังสือกิจการ พระเยซูถูกพูดถึงว่าเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของในความหมายของการถูกยกขึ้นสูงนี้

เป็นเรื่องน่าแปลกใจที่ “Lord” ในความหมายของการถูกยกขึ้นสูงของฟิลิปปี 2:9 นี้ ไม่เคยถูกนำมาใช้กับพระเยซูในพระกิตติคุณยอห์น และก็มีเพียงครั้งเดียวในการเขียนทั้งหมดของยอห์น (วิวรณ์ 17:14)⁵⁷ แต่ *kyrios* (Lord) ในความหมายทั่วไปของ “Sir” ถูกใช้กับพระเยซูในพระกิตติคุณยอห์นโดยหญิงสะมาเรีย (ยอห์น 4:11, 15, 19), โดยข้าราชการที่ถูกชายป่วย (ยอห์น 4:49),⁵⁸ โดยคนป่วยที่ประตูกะ (5:7), โดยหญิงล่องประเวณี (8:11),⁵⁹ โดยมารีย์ (11:32) และโดยมารธา (11:27) เหล่าสาวกของพระเยซูเรียกพระองค์ว่า “Lord” ในความหมายของ “อาจารย์” (ยอห์น 6:68; 13:13,14)⁶⁰

ข้อเท็จจริงในงานเขียนของยอห์น ที่พระเยซูแทบไม่เคยถูกเรียกว่า “Lord” ในความหมายของการถูกยกขึ้นสูงของฟิลิปปี 2:9 ทำให้ยิ่งโดดเด่นมากขึ้น เพราะงานเขียนของยอห์นเป็นสัดส่วนที่สำคัญของพระคัมภีร์ใหม่ ตรงกันข้ามกับจดหมายสั้น ๆ เช่นยูดา ซึ่งมีแค่ 25 ข้อเท่านั้นก็ยังคงกล่าวถึงพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” (Lord) สี่ครั้งในความหมายของการถูกยกขึ้นสูง อาจมีคนสงสัยว่าทำไมยอห์นจึงหลีกเลี่ยงการใช้คำเรียก “Lord” กับพระเยซูในความหมายของการถูกยกขึ้นสูง สิ่งนี้ทำให้ยิ่งชัดเจน เพราะงานเขียนของยอห์นได้รับการยกย่องจากบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพว่า สนับสนุน ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตและงานของพระคริสต์อย่างมาก ข้อเท็จจริงที่น่าแปลกใจนี้ควรกำหนดความเข้าใจของเราเกี่ยวกับยอห์น 20:28⁶¹

⁵⁶ มัทธิว 22:44 ‘พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “จงนั่งที่ขวามือของเรา...”’

⁵⁷ วิวรณ์ 17:14 “พวกเขาจะต่อสู้กับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย”

⁵⁸ ยอห์น 4:49 ข้าราชการผู้นั้นทูลว่า “ท่านเจ้าข้า โปรดมาก่อนที่บุตรของข้าพเจ้าจะตาย” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁵⁹ ยอห์น 8:11 นางทูลว่า “ท่านเจ้าข้า ไม่มีใครเลย” แล้วพระเยซูตรัสว่า “เราก็ไม่เอาโทษเหมือนกัน”

⁶⁰ ยอห์น 13:13 ท่านเรียกเราว่าพระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น (ฉบับไทยคิงเจมส์)

⁶¹ ยอห์น 20:28 โธมัสทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์!” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

คำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้าของพระเจ้า” (Lord God) จะไม่พบในพระกิตติคุณหรือจดหมายของยอห์น แต่กระนั้นก็มีปรากฏแปดครั้งในวิวรณ์ โดยทั้งหมดหมายถึง “พระยาห์เวห์พระเจ้า” (LORD God) ของพระคัมภีร์เดิม (วิวรณ์ 1:8; 4:8; 11:17; 15:3; 16:7; 18:8; 21:22; 22:5)⁶²

ตัวอย่างของ “Lord” ที่หมายถึงพระยาห์เวห์ก็คือวิวรณ์ 11:15 ที่ว่า “อาณาจักรของโลกนี้กลับกลายเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้ว และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์” คำ “Lord” (“องค์ผู้เป็นเจ้าของ”) ตรงนี้หมายถึงพระยาห์เวห์ (LORD) อย่างชัดเจน ไม่ใช่พระคริสต์ และอาจพูดได้อย่างเดียวกันถึง “พระองค์” ใน “พระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์” พระยาห์เวห์ไม่เพียงเป็นบุคคลหลักของข้อนี้และของข้อที่เหลือในบท นี้เท่านั้น ยังเป็นการแยกความแตกต่างของสองบุคคลอย่างชัดเจน ระหว่างพระเจ้าฝ่ายหนึ่งและ พระคริสต์อีกฝ่ายหนึ่ง

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เรามองข้ามความแตกต่างระหว่างความหมายธรรมดากับความหมายของการยก “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” (Lord) ขึ้นสูง เพราะเราถือว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าพระบุตร และใช้ทุกการอ้างอิงถึงพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” ในความหมายของพระเจ้า สิ่งนี้ทำให้เรามองไม่เห็น ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าจริง ๆ พระองค์ก็จะมี “พระนามเหนือทุกนาม” อยู่แล้ว การยกขึ้นสูงแบบไหนหรือที่พระบิดาจะสามารถประทานแก่พระองค์โดยประทานสิ่งที่พระองค์มีอยู่แล้วในฐานะที่เป็นพระเจ้า?

แต่ในพระคัมภีร์ พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ไม่ได้ทรงถูกยกขึ้นให้เท่าเทียมกับพระยาห์เวห์ แต่ให้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ ซึ่งเป็นตำแหน่งรองจากพระยาห์เวห์เท่านั้นในทั้งจักรวาล แต่เราก็นึกถึงว่านี่ยังไม่ดีพอสำหรับ “พระเจ้าพระบุตร” ที่เรามองว่าทรงเท่าเทียมกับพระบิดาทุกประการแม้ก่อนที่พระองค์จะทรงถูกยกขึ้นสูง ความจริงก็คือว่าบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้ยกพระเยซูขึ้นในตำแหน่งที่สูงมากอยู่แล้วจนไม่สามารถจะยกให้สูงขึ้นอีกได้! การที่ได้อยู่ในตำแหน่งเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดานั้น ที่จริงแล้วเป็นการลดตำแหน่งของพระเยซูในเรื่องความเท่าเทียมกับพระเจ้าตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ การได้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของกษัตริย์เป็นตำแหน่งที่มีเกียรติสูงสุดและเป็นตำแหน่งที่พระราชินีจะประทับนั่ง (สดุดี 45:9; 1 พงศ์กษัตริย์ 2:19)⁶³ แต่ก็ไม่ได้เป็นตำแหน่งที่เท่ากับของกษัตริย์เอง การที่ได้อยู่ในตำแหน่งเบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์นั้นถือว่ามีเกียรติน้อยกว่าอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ก็ยังคงเป็นตำแหน่งที่ประทับที่มีเกียรติมากเพราะมีความใกล้ชิดกับกษัตริย์ (มัทธิว 20:21, 23)⁶⁴

⁶² วิวรณ์ 11:17 “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ที่ทรงเป็นอยู่และผู้ทรงเคยเป็นอยู่”

⁶³ 1 พงศ์กษัตริย์ 2:19 “พระนางบัทเชบาจึงเข้าเฝ้าพระราชราชาโลมอน และพระราชาราชลูกขึ้นต้อนรับพระนาง รับสั่งให้นำพระเก้าอี้มาถวายพระราชมารดา พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์”

⁶⁴ มัทธิว 20:21 พระองค์จึงตรัสถามนางว่า “ท่านปรารถนาอะไร?” นางทูลว่า “ขอพระองค์รับสั่งตั้งบุตรทั้งสองของข้าพระองค์ให้นั่งเบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และเบื้องซ้ายคนหนึ่งในราชอาณาจักรของพระองค์”

การที่พระเยซูคริสต์ประทับนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้านั้นเป็นใจความสำคัญในพระคัมภีร์ใหม่ ดังจะเห็นในข้อต่อไปในบรรดาข้ออื่นๆอีกมากมาย⁶⁵ (ทุกข้อยกมาจากฉบับ ESV)

โรม 8:34 พระเยซูคริสต์ผู้สิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก ผู้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นจากความตาย ผู้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ทรงอธิษฐานขอเพื่อเราอย่างแท้จริง

โคโลสี 3:1 ถ้าพวกท่านถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน ที่พระคริสต์ทรงอยู่ คือประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

ฮีบรู 8:1 เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้ ผู้ที่ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพในสวรรค์

ฮีบรู 10:12 แต่เมื่อพระคริสต์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพื่อลบบาปเพียงครั้งเดียวสำหรับตลอดไปแล้ว พระองค์ก็ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

1 เปโตร 3:22 ผู้ได้เสด็จสู่สวรรค์ และประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า โดยมีเหล่าทูตสวรรค์และเหล่าเทพผู้มีอำนาจ และเหล่าเทพผู้มีฤทธิ์เดช อยู่ในอำนาจของพระองค์

การยกพระเยซูขึ้นสูงได้เกิดขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ (คำว่า “ยกขึ้นสูง” และ “ได้ประทาน” ในฟิลิปปี 2:9 อยู่ในกาลกริยาเอริสต์⁶⁶) ในตำแหน่งที่พระองค์ถูกยกขึ้นสูงเหนือโลกนั้น พระเยซูจะต้องปกครองจนกว่าพระองค์จะทรงปราบศัตรูทั้งหมดของพระเจ้าไว้ใต้อำนาจ (1 โครินธ์ 15:25-28) เราเข้าร่วมการสู้รบครั้งนี้โดยนำความเยอหยิ่งทุกรูปแบบให้อยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ (2 โครินธ์ 10:4-5) พระคริสต์ทรงทำหน้าที่เป็นตัวแทนที่มองเห็นได้ของพระเจ้า ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงมีชื่อย่อว่า “พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) นี้จะช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ตอนต่อไป

... พระองค์ทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากความตาย และทรงให้ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรค์สถาน สูงส่งยิ่งเหนือเทพที่ปกครอง เทพที่มีอำนาจ เทพที่มีฤทธิ์เดช และเทพที่ครอบครอง และเหนือทุกนามที่ถูกเอ่ยถึง ไม่เพียงในยุคนี้นี้เท่านั้นแต่ในยุคนั้นด้วย และพระองค์ (พระเจ้า) ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์ และตั้งพระองค์ให้เป็นเจ้านายเหนือทุกสิ่งต่อคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ เต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ผู้ทรงเติมให้ทุกสิ่งบริบูรณ์ในทุกทาง (เอเฟซัส 1:20-23 ฉบับ ESV)

พระยาห์เวห์ทรงตั้งมนุษย์คนหนึ่งซึ่งเป็นมนุษย์ที่แท้จริง ให้อยู่จุดที่สูงที่สุดของทุกสิ่งที่ทรงสร้าง โดยให้เขานั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เอง พระองค์ได้มอบตำแหน่งเหนือสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นที่ทรงสร้างที่จุดสูงสุดของจักรวาลให้แก่พระเยซู ผู้เป็นมนุษย์เพียงผู้เดียวที่สมบูรณ์แบบ นี้ทำให้เรานึกถึงคำพูดที่น่า

⁶⁵ มัทธิว 22:44; 26:64; มาระโก 12:36; 14:62; ลูกา 20:42; 22:69; กิจการ 2:33,34; 5:31; 7:55,56; โรม 8:34; เอเฟซัส 1:20; โครินธ์ 3:1; ฮีบรู 1:3, 13; 8:1; 10:12; 12:2; 1 เปโตร 3:22

⁶⁶ aorist คือกาลกริยาในไวยากรณ์กรีก เป็นการกระทำที่เกิดขึ้น ณ จุดๆหนึ่งในอดีตกาล (ฟิลิปปี 2:9 “ดังนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นสูง และได้ประทานพระนามเหนือทุกนามแก่พระองค์” ฉบับ ESV) ผู้แปล

ประหลาดใจว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” (1 โครินธ์ 2:9 ข้อที่อ้างอิงจากอิสยาห์ 64:4)⁶⁷

พระเยซูทรงเป็นผู้มีอำนาจเต็มของพระเจ้า

การยกพระเยซูให้อยู่ในตำแหน่งที่เหนือคนอื่น ๆ ทุกคน แม้แต่บรรดาเจ้านายและบรรดากษัตริย์นั้นหมายความว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูเป็น “เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย” วิวรรณ์ 17:14 กล่าวว่า “พวกเขาจะต่อสู้กับพระเมสโปดก และพระเมสโปดกจะทรงชนะเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย” คำเรียก “เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย” นี้ก็ใช้กับพระยาห์เวห์ด้วย (1 ทิโมธี 6:15; เปรียบเทียบข้อ 16; สดุดี 136:3; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:17)⁶⁸

พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้พระคริสต์เป็นผู้มีอำนาจเต็ม และเป็นผู้แทนของพระองค์ที่ได้รับมอบอำนาจสูงสุดของพระองค์และทั่วจักรวาล และทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ (ข้อต่อไปนี้อาจฉบับ ESV)

สดุดี 8:6 พระองค์ได้ทรงมอบอำนาจให้เขาครอบครองเหนือผลงานจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าเขา

มัทธิว 11:27 “พระบิดาของเราทรงมอบทุกสิ่งให้แก่เรา”

มัทธิว 28:18 “สิทธิอำนาจทั้งหมดทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก ได้ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว”

ยอห์น 3:35 “พระบิดาทรงรักพระบุตรและได้ทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ข้อ 13:3)⁶⁹

ฮีบรู 2:5-8 บัดนี้ พระเจ้าไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ที่เรากำลังกล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้อำนาจของเหล่าทูตสวรรค์ แต่ได้มีคำพยากรณ์ในบางที่ (สดุดี 8:4-6) ว่า “มนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงนึกถึงเขา หรือบุตรมนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงหวังใยเขา? พระองค์ได้ทรงทำให้เขาต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงระยะเวลาหนึ่ง พระองค์ยังได้ประทานมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่เขา ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา” เรื่องที่พระองค์ประทานทุกสิ่งให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา

พระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเหล่าทูตสวรรค์ แต่ทรงให้อยู่ใต้อำนาจของมนุษย์ (ซึ่งเรียกอีกอย่างว่า “บุตรมนุษย์”) เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราไม่ได้เห็นขีดขนาดของความรักอันอัศจรรย์ของพระเจ้าต่อมนุษย์ ดังนั้นเราจึงกำหนดการปกครองเหนือทุกสิ่งให้กับผู้ที่ไม่มีอยู่จริงที่เรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” ซึ่งจะไม่มีพบที่ไหนเลยในพระคัมภีร์ นำแปลกที่การปกครองและการมีอำนาจ

⁶⁷ อิสยาห์ 64:4 “ตั้งแต่โบราณมา ไม่มีใครเคยได้ยิน หรือได้รับทราบด้วยหู หรือได้เห็นพระเจ้าสักองค์ด้วยตานอกเหนือพระองค์”

⁶⁸ 1 ทิโมธี 6:15 “ซึ่งพระเจ้าจะทรงให้ปรากฏขึ้นในเวลาที่เหมาะสม พระองค์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญและทรงฤทธานุภาพสูงสุดแต่เพียงพระองค์เดียว เป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และเป็นองค์เจ้านายเหนือบรรดาเจ้านาย”

⁶⁹ ยอห์น 13:3 “พระเยซูทรงทราบที่พระบิดาประทานทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”

เหนือที่เราผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้กำหนดให้กับพระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ไม่มีอยู่จริงนั้น ตามพระคัมภีร์แล้วได้ให้กับพระเยซูของพระคัมภีร์ (ทุกข้ออ้างอิงจากฉบับ ESV)

โคโลสี 2:10 [พระคริสต์] ทรงเป็นศีรษะ เหนือเหล่าเทพที่ปกครองและเทพที่มีอำนาจ

1 เปโตร 3:22 ผู้เสด็จสู่สวรรค์ และประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว มีเหล่าทูตสวรรค์เหล่าเทพผู้มีอำนาจ และเหล่าเทพผู้มีฤทธิ์เดช อยู่ใต้อำนาจของพระองค์

1 โครินธ์ 15:27-28 เพราะว่า “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าว ว่าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจนั้น ก็เห็นชัดว่า ยกเว้นพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระคริสต์ เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว พระบุตรเองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระเจ้า ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง

ดาเนียล 7:13-14 ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด มีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์ และท่านเข้ามาใกล้องค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลนั้น และถูกนำมาเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และท่านได้รับราชอำนาจ เกียรติสิริ และราชอาณาจักร เพื่อทุกคนทุกชาติ ทุกภาษา จะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ ซึ่งจะไม่สิ้นสุด และราชอาณาจักรของท่านจะไม่มีวันถูกทำลาย

พระเยซูเสด็จมาในพระนามของพระยาห์เวห์

ข้อต่อไปนี้มีหนึ่งข้อจากพระคัมภีร์เดิมและมีห้าข้อจากพระคัมภีร์ใหม่ที่มีคำพูดที่รู้จักกันดีคือ “ขอท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ (หรือ the Lord)⁷⁰ จงได้รับพระพร” เป็นการเปล่งเสียงสรรเสริญที่ปรากฏครั้งแรกในสดุดี 118:26 ในข้อต่อไปนี่เราใช้ “พระยาห์เวห์” แทน “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” เพื่อให้สอดคล้องกับคำฮีบรูของสดุดี 118:26 ซึ่งเป็นรากฐานของห้าข้อจากพระคัมภีร์ใหม่

สดุดี 118:26 ขอท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร! เราอวยพรพวกท่านจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์

มัทธิว 21:9 และฝูงชนที่ไปข้างหน้าพระองค์กับพวกที่ตามมาข้างหลังพระองค์ก็ให้ร้องว่า “โฮซันนาแก่บุตรของดาวิด ขอท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร! โฮซันนาในที่สุด!”

มาระโก 11:9 โฮซันนา! ขอให้ท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร!

ยอห์น 12:13 พวกเขาก็ถือทางอินทผลัมและออกไปต้อนรับพระองค์ให้ร้องว่า “โฮซันนา! ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามของพระยาห์เวห์ ผู้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล จงได้รับพระพร!”

⁷⁰ ซึ่งมักจะแปลเป็นว่า พระเจ้า (ผู้แปล)

มัทธิว 23:39 “เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้ท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร’”

ลูกา 13:35 “ดูเถิด นิเวศของพวกเจ้าจะถูกทิ้งร้าง และเราบอกพวกเจ้าว่า เจ้าจะไม่เห็นเราจนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้ท่านผู้มาในพระนามของพระยาห์เวห์ จงได้รับพระพร’”

พระเยซูตรัสซ้ำ ๆ ในพระกิตติคุณยอห์นว่า พระองค์ไม่ได้มาด้วยความริเริ่มและสิทธิอำนาจของพระองค์เอง แต่พระบิดาได้ทรงส่งพระองค์มา (“เราไม่ได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงใช้เรา มา” ยอห์น 8:42; เปรียบเทียบ 5:36-38; 8:16-18; 10:36; 12:49)⁷¹ พระองค์เสด็จมาในพระนามของพระยาห์เวห์ ไม่ใช่ในพระนามของพระองค์เอง ซึ่งกล่าวได้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำการด้วยอำนาจของพระองค์เอง แต่ทรงกระทำการทุกอย่างในฐานะตัวแทนของพระยาห์เวห์

สิทธิอำนาจของนาม

อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่าง การเสด็จมาของพระเยซูในพระนามพระบิดาของพระองค์กับการที่พระบิดาประทานพระนามเหนือทุกนามแก่พระองค์ (ฟิลิปปี 2:9)? เราได้เห็นแล้วว่าพระนามของพระเยซูไม่ได้เปลี่ยนเป็น “พระยาห์เวห์” ซึ่งไม่ว่ากรณีใดก็ไม่สามารถมอบให้กับบุคคลอื่นได้ตราบเท่าที่นาม ๆ หนึ่งเป็นการระบุอัตลักษณ์ถึงบุคคล ๆ หนึ่ง และตราบที่มีพระยาห์เวห์เพียงองค์เดียว (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4)⁷² อันที่จริง พระเยซูยังคงพระนามของพระองค์เองว่า “เยซู” แต่ตอนนี้ได้รับสิทธิอำนาจแห่งพระนามของพระยาห์เวห์ ในฐานะตัวแทนของพระยาห์เวห์นั้น พระเยซูเป็นผู้มีพระนามของพระยาห์เวห์⁷³ แม้ว่าพระองค์จะยังคงมีอัตลักษณ์ของพระองค์เองว่าเป็นพระเยซู

มีสิ่งที่คล้ายกันนี้จากในพระคัมภีร์เดิม ที่พระยาห์เวห์ทรงตั้งทูตสวรรค์ให้นำชาวอิสราเอลผ่านถิ่นทุรกันดารไปยังดินแดนแห่งพระสัญญา พระยาห์เวห์ตรัสถึงทูตสวรรค์องค์นี้ว่า “นามของเรายู่ในเขา”

“ดูเถิด เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมานำหน้าพวกเจ้า เพื่อปกป้องพวกเจ้าตามทาง และเพื่อนำพวกเจ้าไปถึงที่ที่เราได้จัดเตรียมไว้ จงใส่ใจและฟังเสียงของเขา อย่าขัดขืนเขา เพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดของพวกเจ้า เพราะนามของเรายู่ในเขา⁷⁴” (อพยพ 23:20-21, ฉบับ ESV)

ทูตสวรรค์องค์นี้มีอำนาจที่จะยกโทษหรือไม่ยกโทษ และเพราะฉะนั้นจึงมีอำนาจแห่งชีวิตและความตายเพราะเขามีพระนามของพระยาห์เวห์ แม้ว่าเขาจะมีพระนามของพระยาห์เวห์ในเขาและได้รับสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่ทูตสวรรค์ก็ไม่ได้รับการกราบไหว้นมัสการจากคนอิสราเอล

⁷¹ ยอห์น 8:42 พระเยซูตรัสว่า “เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เราไม่ได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงใช้เรามา”

⁷² “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา” (ฉบับมาตรฐาน 2011) ภาษาฮีบรูแปลตรงตัวว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์องค์เดียว และเป็นหนึ่งเดียว” (ผู้แปล)

⁷³ หรือถูกเรียกชื่อตาม โดยทำหน้าที่ในพระนามของพระยาห์เวห์ (ผู้แปล)

⁷⁴ หรือฉบับอื่น ๆ แปลว่า “เขาทำในนามของเรา” (ผู้แปล)

เราจะเห็นสิ่งที่คล้ายคลึงกันนี้ในเรื่องราวของฟาโรห์กับโยเซฟ โดยฟาโรห์ทรงสวมแหวนตราของพระองค์ (ซึ่งมีพระนามและตราสัญลักษณ์ของพระองค์) ที่มีโยเซฟ ทำให้โยเซฟเป็นผู้มีพระนามและสิทธิอำนาจของพระองค์ นี้ไม่ได้หมายความว่าตอนนี้โยเซฟจะถูกเรียกว่าฟาโรห์ (เขายังคงถูกเรียกว่าโยเซฟ) แต่ตอนนี้เขาสามารถจะทำหน้าที่ของผู้มีอำนาจเต็มของฟาโรห์ได้

³⁸และฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า “เราจะหาใครที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ?” ³⁹แล้วฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า “เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องทั้งหมดนี้แก่เจ้า จึงไม่มีผู้ใดที่มีความเข้าใจและมีสติปัญญาเหมือนเจ้า ⁴⁰เจ้าจะเป็นผู้ดูแลราชสำนักของเรา และประชาชนทั้งหมดของเราจะทำตามคำสั่งของเจ้า เว้นก็แต่เฉพาะบัลลังก์เท่านั้นที่เราจะเป็นใหญ่กว่าเจ้า” ⁴¹และฟาโรห์ก็ตรัสกับโยเซฟว่า “ดูสิ เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วแผ่นดินอียิปต์” ⁴²แล้วฟาโรห์จึงทรงถอดแหวนตราประจำพระองค์ออกจากพระหัตถ์และสวมที่มีโยเซฟ ทรงสวมเสื้อผ้าป่านเนื้อดีและสวมสร้อยทองคำที่คอให้ ⁴³และให้โยเซฟใช้ราชรถคันที่สองของพระองค์ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าว่า “คุกเข่าลง!” ดังนั้นพระองค์ได้ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วแผ่นดินอียิปต์ ⁴⁴ยิ่งกว่านั้น ฟาโรห์ยังตรัสกับโยเซฟว่า “เราคือฟาโรห์ และถ้าเจ้าไม่อนุญาตก็ไม่มีผู้ใดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้” (ปฐมกาล 41:38-44, ฉบับ ESV)

ความคล้ายคลึงกันระหว่างเรื่องนี้กับฟีลิปปี 2:9-11 นั้นน่าประหลาดใจ แม้กระทั่งคำสั่งที่ให้ทุกคน “คุกเข่าลง” เมื่อโยเซฟนั่งในราชรถที่เรียกว่า “ราชรถคันที่สอง”⁷⁵ ของฟาโรห์ (ข้อ 43) ด้วยคำสั่งของฟาโรห์ ทุกคนในอียิปต์ต้องยอมอยู่ใต้อำนาจของโยเซฟ (ข้อ 40, 44) แต่ราชบัลลังก์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจสูงสุดเหนืออียิปต์ก็ยังคงเป็นของฟาโรห์ “เว้นก็แต่เฉพาะบัลลังก์เท่านั้นที่เราจะเป็นใหญ่กว่าเจ้า” (ข้อ 40; เปรียบเทียบยอห์น 14:28 “พระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา”) โยเซฟเป็นรองก็กับฟาโรห์เท่านั้นในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งเป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่ในเวลานั้น

การเชื่อฟังพระเยซูก็คือการเชื่อฟังพระยาห์เวห์ ไม่ใช่เพราะว่าพระเยซู (หรือทูตสวรรค์ในอพยพ 23:20) เป็นพระเจ้า แต่เพราะพระเยซูเป็นผู้มีพระนามของพระยาห์เวห์ ในทำนองเดียวกัน การรักพระเยซูคือการรักพระยาห์เวห์ ยิ่งเรารักพระเยซูมากเท่าใด (ไม่ใช่พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่เป็นพระคริสต์ของพระยาห์เวห์ ผู้ที่ได้รับการเจิม) เราก็มักจะรักพระยาห์เวห์มากเท่านั้น การมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ผู้ที่มีพระนามของพระยาห์เวห์ ก็คือการมีชีวิตอยู่เพื่อพระยาห์เวห์ การยอมรับพระเยซูคือการยอมรับพระยาห์เวห์ผู้ทรงใช้พระองค์มา (มัทธิว 10:40; ยอห์น 13:20)⁷⁶ การปฏิเสธพระเยซูก็คือการปฏิเสธพระยาห์เวห์ (ลูกา 10:16)⁷⁷ ถ้าเราเป็นสาวกของพระเยซูที่ปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ โดยเฉพาะความเชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวอย่างชัดเจนของพระองค์ (มาระโก 12:28-29; ยอห์น 5:44;

⁷⁵ หรือหมายถึง “ในฐานะผู้มีอำนาจรองจากพระองค์” (ผู้แปล)

⁷⁶ มัทธิว 10:40 “ผู้ที่ต้อนรับท่านทั้งหลายก็ต้อนรับเรา และผู้ที่ต้อนรับเราก็คือต้อนรับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา”

⁷⁷ ลูกา 10:16 “ผู้ที่ยอมฟังพวกท่านก็ยอมฟังเรา ผู้ที่ไม่ยอมรับพวกท่านก็ไม่ยอมรับเรา ผู้ที่ไม่ยอมรับเราก็คือไม่ยอมรับผู้ที่ใช้เรามา”

17:3)⁷⁸ ซึ่งอยู่ในพระบัญญัติข้อแรก ดังนั้นผู้ที่ปฏิเสธเราก็ปฏิเสธพระเยซูและท้ายที่สุดก็ปฏิเสธพระยาห์เวห์

พระยาห์เวห์ทรงชุบพระเยซูคริสต์ให้เป็นขึ้นจากความตายและทรงยกพระองค์ขึ้นสูงให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ พระเยซูทรงได้รับตำแหน่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกให้เป็นที่สองรองจากพระยาห์เวห์เองเท่านั้น พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ ผู้เป็นมนุษย์คนที่สองและเป็นอาดัมคนสุดท้าย (1 โครินธ์ 15:47,45) รองจากพระองค์เองในจักรวาลทั้งหมด!

พระยาห์เวห์จะทรงปกครองจักรวาลทางพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้ทรงให้อำนาจพระเยซูที่จะปกครองในพระนามของพระองค์ ทรงให้สิทธิอำนาจทั้งหมดกับพระองค์ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก (มัทธิว 28:18) “พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา” (ลูกา 10:22, เปรียบเทียบ มัทธิว 11:27);⁷⁹ “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ที่พระบาทของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 15:27)⁸⁰

พระเยซูไม่มีสิ่งใดที่มาจากพระองค์เอง เพราะทุกสิ่งที่พระองค์ทรงครอบครองนั้นก็ได้รับจากพระเจ้า พระบิดาของพระองค์ พระเจ้าได้ประทานทุกสิ่งให้พระเยซูที่พระเยซูทรงต้องมีการปกครองในฐานะที่เป็นพระเมสสิยาห์ กษัตริย์เหนือบรรดาราชอาณาจักรทั้งหมดของโลก และจะทรงปกครองจนกว่าพระองค์จะทรงให้ทุกสิ่งที่ต่อต้านพระเจ้าอยู่ที่อำนาจพระองค์ เมื่อได้ทรงทำทุกสิ่งแล้ว พระเยซูเองก็จะทรงอยู่ที่อำนาจพระยาห์เวห์เพื่อว่า “พระเจ้าจะทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง”

เมื่อทุกสิ่งอยู่ที่อำนาจพระองค์ (พระเยซู) แล้ว พระบุตรเองก็จะทรงอยู่ที่อำนาจพระองค์ (พระเจ้า) ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ที่อำนาจพระองค์ (พระเยซู) เพื่อพระเจ้าจะทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง (1 โครินธ์ 15:28, ฉบับ ESV)⁸¹

คำว่า “อยู่ที่อำนาจ” เป็นกรรมาจก⁸²ของ *hupotassō* ซึ่งพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ระบุไว้ว่า “อยู่ในความสัมพันธ์ที่ยอมจำนน, อยู่ภายใต้, อยู่ใต้บัญชา” ตรงนี้เราจะเห็นการอยู่ใต้บัญชาของพระบุตรต่อพระบิดา ซึ่งเป็นคำสอนที่เห็นทั่วไปในพระคัมภีร์ใหม่ รวมถึงคำสอนของพระเยซูเองและคำสอนของคริสตจักรในยุคแรก ก่อนการสังคายนาแห่งนเซีย ชีวิตทั้งหมดของพระเยซูมุ่งอยู่กับความปรารถนาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระบิดา ไม่ใช่ตามความประสงค์ของพระองค์เอง (ยอห์น 5:30; 6:38; 4:34; โรม 15:3; ฮีบรู 10:7,9 เปรียบเทียบสดุดี 40:7,8)⁸³

⁷⁸ ยอห์น 17:3 “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

⁷⁹ ลูกา 10:22 “พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา ไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นใครนอกจากพระบิดา”

⁸⁰ 1 โครินธ์ 15:27 “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ที่อำนาจภายใต้พระบาทของพระบุตร” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ที่อำนาจนั้น ก็รู้ชัดเจนอยู่แล้วว่า ยกเว้นพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ที่อำนาจพระองค์

⁸¹ 1 โครินธ์ 15:28 “เมื่อทุกสิ่งอยู่ที่อำนาจพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรพระองค์เองก็จะทรงอยู่ที่อำนาจพระเจ้า ผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ที่อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง”

⁸² passive คือรูปแบบที่กระทำโดยคนอื่น (ผู้แปล)

⁸³ ยอห์น 5:30 “เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไรเราก็พิพากษาอย่างนั้น...เพราะเราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรามา”